

Diari Oficial del Consell General

Any 2023 – VIII Legislatura – Núm. 1/2023

Sessió ordinària celebrada el dia 12 de gener del 2023

El dia 12 de gener del 2023, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall, (nou hemicycle), el M. I. Consell General, en sessió ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 1/2023, que és el següent:

Punt Únic: Preguntes al Govern amb resposta oral (segons llistat annex)

Un cop oberta la sessió, sota la presidència de les M. I. Sres. Roser Suñé Pascuet i Meritxell Palmitjavila Naudí, Síndica General i Subsíndica General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

- M. I. Sr. Oliver Alís Salguero
- M. I. Sra. Mònica Bonell Tuset
- M. I. Sra. Alexandra Codina Tort
- M. I. Sra. Bernadeta Coma González
- M. I. Sr. Ferran Costa Marimon
- M. I. Sr. Carles Enseñat Reig
- M. I. Sr. Raul Ferré Bonet
- M. I. Sra. Sílvia Ferrer Ghiringhelli
- M. I. Sr. Jordi Font Mariné
- M. I. Sr. Pere López Agràs
- M. I. Sra. Eva López Herrero
- M. I. Sr. Marc Magallón Font

M. I. Sra. Maria Martisella González
M. I. Sr. Joaquim Miró Castillo
M. I. Sra. Ester Molné Soldevila
M. I. Sr. David Montané Amador
M. I. Sra. Carine Montaner Raynaud
M. I. Sr. Carles Naudi d'Areny-Plandolit Balsells
M. I. Sr. Roger Padreny Carmona
M. I. Sra. Meritxell Palmitjavila Naudí
M. I. Sr. Josep Pintat Forné
M. I. Sr. Joan Carles Ramos Reboredo
M. I. Sra. Núria Rossell Jordana
M. I. Sr. Carles Sánchez Rodríguez
M. I. Sra. Roser Suñé Pascuet
M. I. Sra. Susanna Vela Palomares

S'ha excusat l'absència dels M. I. Srs. Joan Carles Camp Areny i Judith Salazar Álvarez.

També hi és present el M. I. Sr. Xavier Espot Zamora, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Jordi Gallardo Fernández, ministre de Presidència, Economia i Empresa; César Marquina Pérez de la Cruz, ministre de Finances i Portaveu; Maria Ubach Font, ministra d'Afers Exteriors; Josep Maria Rossell Pons, ministre de Justícia i Interior; Víctor Filloy Franco, ministre de Territori i Habitatge; Judith Pallarés Cortés, ministra d'Afers Socials, Joventut i Igualtat; Sílvia Calvó Armengol, ministra de Medi Ambient, Agricultura i Sostenibilitat; Albert Font Massip, ministre de Salut; Ester Vilarrubla Escales, ministra d'Educació i Ensenyament Superior; Sílvia Riva González, ministra de Cultura i Esports i Trini Marín González, ministra d'Administracions Públiques i Participació Ciutadana.

Assisteix també a la sessió el Sr. Josep Hinojosa Besolí, secretari general del Consell General.

(La M. I. Sra. Susanna Vela Palomares, secretària de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.03 h)

La Sra. síndica general:

Punt Únic: Preguntes al Govern amb resposta oral

Us recordo que, segons disposa l'article 131 del Reglament del Consell General, el temps total per substanciar una pregunta, incloent també la rèplica i la dúplica, no pot excedir de vuit minuts, dividits en parts iguals, i que finalitzada la resposta del membre del Govern, si el conseller general que ha formulat la pregunta ho sol·licita, la síndica general li concedirà la paraula per un minut per repregunta, per tal que pugui formular fins a un màxim de quatre preguntes estrictament sobre la mateixa matèria. La síndica general concedirà la paraula per un minut a la resta de consellers generals que ho demanin per tal que formulin fins a dues preguntes estrictament sobre la mateixa matèria. El membre del Govern disposarà per a la resposta del mateix temps.

Alhora, us informo que s'ha presentat una pregunta amb caràcter urgent admesa a tràmit ahir per la Sindicatura. Procedirem, doncs, amb la primera pregunta.

Pregunta número 1. Pregunta urgent, amb resposta oral del Govern, presentada pel Molt Il·lustre Senyor Pere López Agràs, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 9 de gener del 2023, relativa als retards dels pagaments a proveïdors de l'Administració.

Fou registrada amb el número 6 i s'ha publicat en el Butlletí número 4/2023 de l'11 de gener.

Exposa la pregunta el senyor Pere López.

El Sr. Pere López:

Gràcies, senyora síndica.

Vist que el mes de maig ja vam formular una pregunta sobre els retards dels pagaments als proveïdors i que en aquell moment el Govern informava que el deute endarrerit era de 12 milions d'euros, i també el Govern manifestava en aquell moment que es tractava de problemes puntuals de recursos humans i que el problema quedaria solucionat amb brevetat. Per contra, el Govern no es va pronunciar en aquell moment sobre l'assumpció de responsabilitats per part seva. Entre altres, el Govern va guardar silenci respecte de l'obligació de satisfer els interessos de la mora d'acord amb la legislació vigent.

Vistes les noves informacions aparegudes que apunten que la situació no només no s'ha solucionat, sinó que alguns proveïdors de l'Administració estarien en dificultats, no podrien fer front als seus pagaments i fins i tot al pagament de nòmines a causa dels impagaments per part del Govern, es demana: si el Govern és coneixedor de retards significatius en el pagament de proveïdors de l'Administració; i quines mesures correctores dels perjudicis causats als proveïdors s'han posat en marxa. Per exemple, quin volum d'interessos de demora s'han pagat fins a la data?

Gràcies.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor López.

Respon pel Govern? Senyor Cèsar Marquina, sigueu benvingut al Consell. Endavant.

El Sr. Cèsar Marquina:

Gràcies, senyora síndica.

Molt bé, doncs per respondre aquesta pregunta i abans de tot, i potser a risc de repetir algun aspecte que ja s'hagi comentat en aquesta cambra, m'agradaria recordar una mica el procés de pagament d'aquestes factures, que s'inicia amb la pròpia emissió per part del proveïdor d'aquesta factura, que posteriorment es rep a l'Administració, s'enregistra, es controla la seva validesa des d'un punt de vista de l'execució dels treballs, es fiscalitza i posteriorment es passa al pagament.

Dit això, i com bé ha apuntat el senyor López, el termini de pagament establert per la llei és de 60 dies, i en aquest sentit, evidentment el Govern és coneixedor, i ja ho va ser en el seu moment, el mes de maig, i ho tornem a dir, d'aquests certs retards que hi ha en els pagaments de les factures i, com bé ha dit, en el mes de maig aquests imports ascendien a 12 milions d'euros. A dia d'avui, aquests imports es redueixen fins a 3 milions d'euros. Vull dir que, evidentment, encara hi ha retards: tenim factures en situació de mora, però les hem dividit per quatre i, per tant, aquí, el que sí que li diria és que potser no s'ha fet amb la rapidesa i amb la brevetat que es desitjava, però sí que, en tot cas, s'han posat els mitjans necessaris perquè aquesta solució, com a mínim, apunti favorablement a una resolució de totes les factures en situació de mora.

I per anar més directament a les preguntes que manifestava i, com li he dit, evidentment no podria ser d'una altra manera, el Govern és més que conscient de la situació en què ens trobem quant a alguns impagaments o pagaments retardats respecte a les factures, i que això es deu al mateix que es va manifestar en el seu moment, a dues raons principals: la primera, a un canvi de sistema d'informació, que ha provocat la necessitat de formar els equips, de formar les persones, d'adaptar fins i tot el propi sistema d'informació; i un segon —que ja ha apuntat vostè— vinculat a les persones i a la manca de recursos humans, degut a diferents tipus de baixes que han hagut essencialment en aquest procés.

Comentades aquestes mesures correctores, sí que és cert que, com a mínim, el que podem dir és que amb les 800 i escaig factures que falten per pagar s'estan esmerçant esforços, bàsicament per poder dotar els equips de més persones, persones sol·licitades tant al Ministeri d'Administracions Públiques com a nivell intern del Ministeri de Finances, com també a altres ministeris de l'Administració que han cedit alguna persona perquè pugui col·laborar i ajudar que aquest procés sigui encara més ràpid.

Dit això, només incidir que hi ha una dada respecte la mora en qüestió a què vostè fa referència, i és que s'ha de veure que en el gruix del 2022 el termini mitjà de pagament de les factures és de 59 dies. Per tant, en la seva globalitat, l'Administració està responent de forma satisfactòria al pagament de les factures dintre dels terminis establerts per la llei, i per tant la resta, que és un episodi no desitjat i que, evidentment, no ens satisfà ni molt menys, s'està donant solució amb la màxima celeritat possible, vista la situació.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor ministre.

El seu torn de rèplica, senyor López.

El Sr. Pere López:

Sí. Gràcies, senyora síndica.

Bé, no m'ha contestat sobre el tema dels interessos. Començaré per aquí i després parlaré de les dades de què vostè parlava, perquè vostè ahir feia referència, a la roda de premsa del Govern, que no hi havia cap reclamació per part de les empreses en relació al pagament d'interessos i, si em permet, li voldria recordar la legislació actual en matèria de morositat per una banda, una llei que es va fer l'any 2013 justament perquè l'Administració no estigués en una situació com la que succeeix ara. Llegeixo un apartat de l'exposició de motius que diu que el que es vol evitar és el supòsit indesitjable que els proveïdors que contracten amb l'Administració tinguin l'obligació de pagar i ells no puguin fer-ho per no haver cobrat de l'Administració.

Amb l'article 2 d'aquesta llei queda clar que el Govern està sotmès a aquesta llei de morositat, que el termini normal de pagament és el de 60 dies i potser l'article que més ens interessa és l'article 4 que diu: «L'obligat de pagament —en aquest cas el Govern— incorre en mora si en el termini i condicions que s'han establert a l'article anterior no ha satisfet el pagament, i sempre que el creditor hagi complert amb les seves obligacions. En aquest supòsit, la mora és automàtica i es produeix sense necessitat d'avís o requeriment.» Ens sembla que el redactat és prou clar: la mora és automàtica, no ha de ser a demanda del proveïdor i que, a més, es produeix sense avís o requeriment.

Finalment, l'article 5 estableix l'interès legal de mora, un interès que es fixa a la Llei del pressupost i, per tant, també és interessant que mirem el que diu, si això ja no és prou clar, la Llei del pressupost per a l'exercici 2022. L'article 21 de la Llei del pressupost, plenament vigent, diu que l'interès legal de l'exercici 2022 queda establert en un 1,23 % i que en el cas que el Govern no pagui als seus proveïdors en els terminis establerts, ha d'incorporar al pagament els interessos legals de mora corresponents de forma automàtica. Per tant, al nostre entendre, si el Govern està pagant —com està pagant— factures amb un termini posterior als 60 dies, no ha d'esperar que els proveïdors reclamin aquest interès, sinó que el Govern ha d'aplicar automàticament els interessos de mora, és el que diu la llei vigent en matèria de morositat; és el que diu la Llei del pressupost per a l'any 2022; també és el que diu el text en tràmit parlamentari per a l'any 2023, tot i que en aquest cas l'interès és més elevat, i, per tant, ens costa d'entendre que el Govern no conegui aquesta qüestió i, en tot cas, esperarem que és el que ha de contestar ara el senyor Marquina.

I finalment, quant a les mitjanes, després li faré una sèrie de preguntes. És a dir, jo crec que emprar mitjanes amb aquest tipus d'informacions no s'adiu. És a dir, les empreses han de cobrar —totes— dins del termini que els correspon i l'única dada que ens interessa saber és quines factures i quines empreses i en quins terminis, perquè a mi al llarg d'aquests dies m'han contactat proveïdors, fins i tot que diuen que hi ha factures del mes de juliol, és clar, si hi ha una persona que no ha cobrat una factura del mes de juliol, si li diu que la mitjana és de 58 dies, a ell poc li importa. El que està clar és que ell, primer, ja hauria d'haver cobrat

i, si ara se li paga, està clar que, passats els 60 dies, aquests quatre mesos que hagin excedit aquest termini, el Govern ha de fer front als interessos de mora; si no, estaria incomplint de manera flagrant la llei vigent i la Llei del pressupost, que si afecta algú particularment és al propi Govern.

Per tant, com que ja estava amb la primera pregunta, li demano quins interessos de mora ha satisfet el Govern fins a la data.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor López.

És el seu temps de dúplica, senyor Marquina.

El Sr. Cèsar Marquina:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Bé, primer, doncs, clarificar que vostè assumeix que el Govern té un desconeixement d'aquesta llei, i evidentment no és així. Aquesta llei és molt clara, és aplicable i el que sí que li puc dir respecte als interessos de mora que assumeix que s'han de pagar automàticament, tal com diu l'article 4 de mora d'aquesta llei, en el cas de l'Administració i com en qualsevol altre cas, no..., com a mínim no es pot aplicar de forma automàtica sense haver fet una validació prèvia. Perquè també li puc posar en contraposició el que diu la Llei de Finances Públiques en el seu article 58, que diu que seria omissions —i li llegeixo— de productes especials i responsabilitat civil administrativa «la provocació de pagaments indeguts.» I per què li dic que serien pagaments indeguts? Doncs simplement perquè no totes les factures que es troben en situació de mora són imputables a l'Administració. Com he explicat al principi, aquest procés té certa complexitat i involucra molts equips, molts recursos, i una de les parts importants és la de control: primer, que les feines s'han fet amb temps i forma i, per tant, doncs, que el departament en qüestió hauria de validar; i segon, que des d'un punt de vista de fiscalització tot és correcte, tant en contingut com en forma. Hi ha moltes factures que en molts casos, i de quanties molt diferents, que no es troben, en forma o en contingut, fetes de forma correcta.

Per tant, si el Govern tingués..., si tan sols tingués la capacitat que ara mateix, com ja he abocat, hi ha una manca de recursos —de recursos humans—, doncs si tingués la capacitat de fer aquest pagament automàtic, hauria de fer-ho previ control, previ control de totes les factures per entendre en quina situació de mora es troben: imputable a l'Administració o imputable al proveïdor; això en un primer punt. I en el segon, com li deia, més enllà del fet que no puguin ser imputables, si volguéssim que l'Administració, tal qual avui en dia, introduís —a més a més dels propis processos de pagament en què ens estem esforçant per anar el més ràpidament possible— un segon procés de control suplementari per identificar quines estan en situació de mora per poder fer aquests pagaments, segurament el que provocaria és encara més mora d'aquestes factures.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor ministre.

Iniciem les repreguntes. Primera repregunta, senyor López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Jo entenc que el Govern controlï les factures, i que fins que la factura no estigui totalment validada no es pugui considerar deute. Però per la informació que jo puc tenir —que vostè segurament en té molt millor que jo—, en molts casos de factures impagades es tracten de serveis que tenen una facturació recurrent, que tenen una facturació mensual: serveis que estan contractats. I suposo que aquestes factures tenen una validació ràpida i no demanen d'una validació específica en aquest sentit. I jo crec que ahir vostè a la roda de premsa admetia que hi havia factures que estaven vençudes, i jo el que li demano és si el Govern ha pagat algun interès alguna vegada; si ha complert alguna sola vegada amb la llei, amb la legislació vigent; i si ha pagat, a part del principal, alguns interessos amb les factures que ha pagat fora de termini.

Gràcies.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor López.

Senyor Marquina.

El Sr. Cèsar Marquina:

Gràcies, senyora síndica.

Doncs bé, en resposta, el Govern no ha pagat cap interès de mora. I bàsicament, pel que li deia, és a dir, el Govern..., i no consta, no en els últims mesos o anys, sinó no consta que mai cap empresa hagi demanat, requerit, demandat el retorn d'algun tipus d'interès o de perjudici vinculat amb aquesta mora de factures. Per què no ho hem fet automàticament? Ja li he explicat: perquè no podem, a la pràctica, fer-ho i per tant, el que fem és que en el cas que alguna empresa es consideri agreujada per aquesta situació, el que fem és evidentment atendre aquesta situació, analitzar-la, cas per cas i, en aquest cas aplicar, si escau, el pagament d'aquest interès de mora.

Per una altra banda, i tornant una mica a algunes xifres, el Govern —el Ministeri de Finances— en el seu any 2022, va pagar 24.663 factures, d'acord? Una mica per contextualitzar el volum del que estem parlant. I el 75 % d'aquestes, tenint en compte que moltes són de què estem parlant, es van pagar en menys de 30 dies, perquè aquesta és la voluntat del Govern. La voluntat del Govern no és posar en dificultat les empreses, ni molt menys; tot al contrari, és poder fer els pagaments en els primers 30 dies sense exhaurir aquests 60 que marca la llei. Malauradament, amb aquestes situacions que he abocat

anteriorment respecte a la manca de recursos i el sistema informàtic, s'ha donat un allau — o una acumulació de factures, diria— que ens està costant, és cert, d'alliberar i d'anar pagant.

Afegiria, per finalitzar amb la intervenció, que evidentment qualsevol empresa que es pugui trobar amb aquestes dificultats que vostè anuncia i que també ens consten que n'hi ha hagut, doncs el que s'ha fet és, al moment de ser conscient d'aquesta dificultat, perquè la mateixa empresa o proveïdor ho ha manifestat, el Govern s'ha posat en marxa i ha resolt amb màxima prioritat aquelles que podien ser més necessàries de resoldre, per no posar en dificultat absolutament cap tipus d'empresa ni cap tipus de pagament de nòmines com vostè apunta.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor ministre.

Segona repregunta, senyor López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Senyor Marquina, vostè està acceptant que el Govern no compleix la llei, i el que no pot fer de cap manera un govern és traslladar la responsabilitat del compliment de la llei a qui no pertoca. Li he llegit el que diu la Llei del pressupost, li he llegit el que diu la Llei de morositat i no crec que calgui tornar-ho a llegir. És a dir, però diu «en el cas que el Govern pagui fora del termini, s'ha d'incorporar el pagament del principal als interessos de mora de manera automàtica.» Per tant, el Govern no pot traspasar aquesta responsabilitat als proveïdors, que siguin ells els que notifiquin que volen que se'ls paguin uns interessos. El Govern ho ha de fer per si mateix, perquè així ho diu tota la legislació vigent, i si no ho està fent, està incomplint la llei, la qual cosa em sembla que per a un ministre hauria de ser prou important. I en segon lloc, està creant un greuge envers les empreses i un perjudici econòmic: no és el mateix cobrar dins dels terminis que cobrar tard i haver de buscar un finançament per suplir la factura no pagada pel Govern, o que els seus proveïdors també cobrin tard. Sincerament, no em sembla seriós. El Govern no sé quin procediment fa servir, però el que pot fer el Govern... El que no pot fer, és posar una cosa a la Llei del pressupost i després dir que no la pot complir i traslladar la responsabilitat, doncs, als proveïdors.

En tot cas, jo el que voldria saber, el que voldríem saber és quantes factures superen avui dia els 60 dies i, en tot cas, saber-ho per trams: quantes factures superen els 60 dies; quantes factures superen els 90 dies; quantes factures superen els 120; i amb la informació que tenim, fins els 180, perquè ens han dit que hi ha algunes factures de pagament pendents del mes de juny i del mes de juliol.

Gràcies.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor López.

Senyor Marquina.

El Sr. Cèsar Marquina:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Bé, retorno al fet que explicava abans de... Vostè em diu que és incomplir la llei. Jo li dic que també seria incomplir una llei el fer un pagament quan no toca, i com que la llei —com vostè ha llegit aquest article 4 de mora— preveu que aquest pagament de mora automàtic s'ha de fer sempre i quan el creditor hagi complert amb les seves obligacions contractuals i legals, jo li dic que el que ha de fer el Govern és prèviament controlar que ho ha fet (que hi ha hagut aquest compliment d'aquestes obligacions tant contractuals com legals). I en aquest sentit, i tornant a un exemple que donava vostè mateix sobre els imports recurrents, ja li dic: no és així. Els imports recurrents —o les factures són recurrents— moltes vegades —fins i tot de recursos humans o del que sigui, o serveis prestats per persones— no són sempre del mateix import i, per tant, no hem de pressuposar la senzillesa a l'hora de validar-les, fiscalitzar-les, registrar-les i pagar-les. Doncs, en aquest sentit, volia insistir en aquest aspecte.

I de nou: està evocant una situació en què, com li deia, estem des del Ministeri de Finances del Govern, pagant el gruix de totes les factures en menys de 30 dies, raó per la qual també, com li he mencionat abans, la mitjana, el termini mig de pagament de les factures és de 59 dies i no supera ni tan sols els 60 de la llei; per molt que a vostè li sembli que les mitjanes no són importants, jo penso que sí que és remarcable. I, donant més informació de mitjanes, li diria que els interessos de mora calculats per les empreses o per les factures que estarien en situació de mora no arribarien als 8 euros per cadascuna de les factures. I sí: és una mitjana, és cert, però també posa una mica en context el volum d'euros d'aquesta mora que vostè menciona.

Gràcies.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor ministre.

Tercera repregunta, senyor López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Efectivament, les mitjanes no serveixen per a res en aquest moment. Si hi ha un 75 % de factures que es paguen en 30 dies, i la mitjana és de 59, doncs deu haver-hi un 25 % de factures que es cobren molt més tard. I no cal ser matemàtic: d'aquests 60 dies, si la mitjana frega els 60 dies i tres quartes parts d'elles es paguen en 30 dies, per tant hi ha molts

proveïdors que cobren molt tard. Es pot entendre que amb una certificació d'obra, per exemple, hi hagi d'haver un procés de validació fins que s'assoleix la xifra final. Però aquest no és el problema que està havent-hi avui dia en empreses: empreses que estan prestant serveis regulars, que cada mes són més o menys els mateixos i que tenen factures empantanades durant mesos i mesos. I jo no sé si a vostè li sembla normal que una empresa que presta un servei de manera recurrent —és a dir, que no fa una factura puntual, que aquesta pot ser objecte de litigi o de discussió— doncs cada mes hagi d'estar esperant la validació i tingui factures penjades durant mesos i mesos i que al final, quan se li paga, doncs se li paga el mateix import de la factura i el Govern incompleixi la Llei del pressupost i la Llei de morositat.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Volia formular pregunta o era comentari general? (*El senyor López contesta a micro tancat*)
D'acord.

El Sr. Pere López:

Si li sembla normal, li sembla bé al senyor ministre...

La Sra. síndica general:

Senyor Marquina...

El Sr. Cèsar Marquina:

Molt bé. Gràcies, senyora síndica.

Bé, només per contextualitzar, estem fent servir exemples com, per exemple, una factura impagada del juliol, que si no vaig errat i parlem de la mateixa, justament forma part d'aquelles factures aturades o que no es paguen en els terminis degut a raons no imputables a l'Administració. I concretament aquestes, que contenen errors a l'hora de facturar-les, al Govern es van presentar de nou amb data de recepció vàlida al desembre i, per tant, doncs, s'han pagat o es van pagar en termini..., si parlem de la mateixa.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor Marquina.

Senyor Font, la seva primera repregunta.

El Sr. Jordi Font:

Gràcies.

Vostè ens ha dit que segurament algunes factures tenen una dificultat més gran al moment de comprovar les factures i que és per això que probablement aquestes són les que tenen més retards. Això és una cosa, però... això també va lligat amb l'import, o no? És a dir, són les factures les més grosses, perquè a priori les més complicades són les més grosses? Són aquestes les que també pateixen un retard?

La Sra. síndica general:

Senyor Marquina.

El Sr. Cèsar Marquina:

Gràcies, senyora síndica.

Doncs no, no hi ha aquí una vinculació amb els imports, és a dir, les factures poden ser d'imports relativament petits però basats en factors o amb aspectes complexos a l'hora de facturar, com poden ser hores de treball, tipus de serveis... i poden ser igualment complexos. Com li deia, la situació el que ha generat bàsicament és una acumulació de factures que el que ha posat en dificultat és tot el procés. Arribats a aquest punt, el que no estem fent és filtrar per volums més importants o per factures més complexes. Estem intentant donar sortida a totes les factures i sobretot intentant, si n'hi hagués alguna que fos més antiga que d'altres, prioritzar aquelles que fa més temps que puguin estar enganxades, ja sigui per una raó imputable al mateix proveïdor o per una raó imputable a l'Administració.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor ministre.

Segona repregunta, senyor Font.

El Sr. Jordi Font:

Li prego que em disculpi, però no ho entenc ben bé així. Si vostès tenen un termini de demora de pagament de 60 dies, en 60 dies no troben la manera de controlar la factura i saber si està bé o està malament i tal? Perquè una factura que no està conforme durant aquest termini de 60 dies suposo que ja no la comptabilitzen. I jo no parlo d'aquestes factures que no estan comptabilitzades perquè hi ha un defecte, perquè hi ha una recusació, perquè hi ha una diferència... Parlo de factures normals. És a dir, quan vostès enregistren la factura com a tal, jo diria que ja la tenen comprovada i, si més no, m'ho faria mirar. I jo penso que 60 dies per tenir el dubte i emetre el dubte és un termini suficient per poder fer les esmenes necessàries i pagar. No pensa vostè que 60 dies és suficient per fer aquesta feina?

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Font.

Senyor Marquina.

El Sr. Cèsar Marquina:

Gràcies, senyora síndica.

Bé, només una clarificació: els 60 dies comencen a comptar a partir de la data d'emissió de factura. En canvi, el que fa..., el que estem parlant ara és que hi ha una data de recepció de factura —ho he dit bé, això? Sí, penso que sí—. El que estem parlant ara és... Vostè m'està dient si als 60 dies: si als 60 dies des de la recepció de factura som capaços de controlar. Bé, doncs si em digués que estiguéssim parlant d'una sola factura i de la complexitat que vostè al·ludeix, doncs segurament sí, li podré contestar que sí. Si parlem de 25.000 factures l'any amb un equip que..., dimensionat en un moment donat però que s'ha vist afectat per dificultats de baixes diverses, per diverses raons..., és el que ha generat aquesta dificultat. No és que el Govern no pugui pagar o no pugui controlar amb 60 dies. Ho ha fet. Ho fa la majoria del temps en aquest sentit, excepte quan hi ha hagut en aquest cas aquest any, a principis d'any, que és quan estàvem en la pitjor situació, una mancança de recursos suficients per fer-ho, afegit amb un nou sistema d'informació.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor ministre.

Quarta repregunta, senyor López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Bé, sembla bastant increïble que, amb totes les informacions que hagin sortit fins ara, el Govern no accepti cap responsabilitat ni doni compliment a cap pagament d'interès de mora, però en tot cas això ja ha quedat clarament exposat per part del senyor Marquina.

Si em permet, senyor Espot, quantes persones a data d'avui estan responsabilitzant-se d'aquest procés de pagament? Vostès al·leguen sovint una manca de personal, o dificultats, o baixes que hi ha hagut. Si ens pot donar aquesta informació.

Gràcies.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor López.

Senyor Marquina.

El Sr. Cèsar Marquina:

Sí, gràcies, senyora síndica.

La globalitat del procés que vostè..., que li he comentat abans i que vostè demana es fa habitualment amb 47 persones i, d'aquestes, doncs hi ha hagut més del 10 % d'aquestes places que no han estat cobertes o que han estat mancants al llarg del primer semestre. Per tant, una disminució significativa, com li deia, afegida al fet del canvi de sistemes que no ha facilitat, en aquest cas i en aquesta situació, el poder satisfer els pagaments en aquests menys de 60 dies.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Marquina.

Pregunta número 2: Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel Molt Il·lustre Senyor Pere López Agràs, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 30 de desembre del 2022, relativa a la concessió de l'heliport nacional.

Fou registrada amb el número 1055 i s'ha publicat en el Butlletí número 1/2023 del 2 de gener.

Exposa la pregunta el senyor Pere López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Vistos els dubtes sorgits en relació a la viabilitat del projecte d'heliport nacional, que s'han vist fins i tot incrementats amb les evasives i les no respostes del ministre Gallardo a les preguntes escrites formulades; vist que, segons la poca informació tramesa, sembla que no es disposa a la data d'avui ni d'acords internacionals ni de garanties en relació al subministrament de combustible, ni de certificats per a l'operació internacional o del model d'acord amb el plec de bases que podria operar, entre d'altres; tenint en compte alhora, i sobretot, que s'ha previst que el Govern assumirà el total de les pèrdues de la concessió fins a un import total del 75 % de la construcció, xifrat inicialment en 3,7 milions d'euros, però que finalment puja —amb la informació que tenim— a més de 10 milions d'euros, es demana: si pot explicar el Govern com s'ha pogut preveure una clàusula que pot arribar a suposar un cost per a l'erari públic —és a dir, per a tots nosaltres— de més de 7,5 milions d'euros en un projecte que presenta tants dubtes quant a la seva viabilitat i realitat.

Gràcies.

La Sra. síndica general:

Gràcies.

Respon pel Govern, senyor Jordi Gallardo.

El Sr. Jordi Gallardo:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Permeti'm que digui en primer lloc que no és que el projecte presenti dubtes. De fet, ho demostra el nul nombre d'al·legacions durant el període d'exposició pública: cap al·legació. És vostè, senyor López, qui vol fer creure que presenta dubtes i, a més a més, amb asseveracions que no es corresponen amb la realitat, però vostè insisteix en distorsionar-la: així es crea el seu propi relat i li permet fer el que intentarà fer avui.

Primer, no és cert que no hagi donat resposta a les preguntes que vostè va trametre via pregunta escrita: li vaig contestar totes, alhora que li vaig recordar que bona part de la informació que vostè em demanava la podia haver trobat en ser pública, ja que em va fer preguntes que estaven detallades al mateix plec de bases públic, fet que indica que vostè no va fer l'esforç de buscar la informació al plec.

Segon, no és cert que els adjudicataris no disposin de certificats per a l'operació internacional: ja li vaig respondre que la tenen. Les dues certificacions, les tenen. Si no, no s'haurien pogut presentar.

Tercer, no és cert tampoc que l'adjudicatari no disposi de la certificació per pilotar els models d'helicòpter que van presentar a la seva oferta: ja li vaig contestar que sí que en disposen i així ho van acreditar.

Quart, no és cert tampoc que l'adjudicatari no tingui garanties per al proveïment de combustible: al final, hem hagut de parlar un altre cop amb l'adjudicatari que s'ha fet enviar una carta de l'empresa andorrana que durant 15 anys li ha estat proveïnt de carburants i que certifica i garanteix —per a la seva tranquil·litat i perquè no digui coses que no són certes— que per part de l'empresa en qüestió no hi ha cap problema ni inconvenient en modificar el punt de descàrrega de l'actual a La Caubella, si fos el cas. Per tant, no estem parlant dels dubtes que vostè diu que planen, sinó dels dubtes que vostè vol fer creure que existeixen.

I quant a com s'ha pogut preveure una clàusula d'equilibri per a les possibles pèrdues, doncs s'ha pogut fer gràcies a la Llei 5/2008 sobre les noves formes de contractació i finançament d'obres públiques, vigent en el moment de l'inici de l'expedient de contractació, i a la Llei 12/2000 de contractació pública. Concretament, parlem d'articles que fan referència al dret del concessionari, que és el dret que té el concessionari a mantenir l'equilibri econòmic del contracte durant tota la vigència; el dret també del concessionari al restabliment de l'equilibri econòmic; i un article que parla del finançament públic de les obres objectes de concessió, que estableix que l'Administració pot decidir l'aplicació d'altres formes de finançament que suposin l'aportació al concessionari d'ajuts econòmics.

Ja li dic, i ho té a la seva disposició, si és que ho considera oportú, que tots els passos d'aquest concurs fins a la data, i com no pot ser d'una altra manera, s'han sotmès a la fiscalització de la intervenció general amb els informes favorables i, per tant, han validat aquesta modalitat, que és una modalitat que no ens inventem, que està a l'abast, que es pot aplicar i que s'utilitza en altres llocs.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor ministre.

La seva rèplica, senyor López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Abans de començar la meva intervenció, li he de recordar una vegada més, senyor Gallardo, el que, al meu entendre, són les males formes i ocultació d'informació, que fins i tot vostè ha posat per escrit, a les preguntes que vaig formular. Fet que, també li haig de dir, —finalment és una informació pública—, que ha fet que gairebé tothom que hi hagi tingut accés i l'hagi llegit, hagi pensat allò que aquí hi ha gat amagat.

Tampoc ha contestat —tot i avui haver rebut una carta que pensava que era una contesta, però finalment era per dir que ja em donava per contestat— el requeriment que vaig trametre via Sindicatura per tota aquella informació que vostè —per molt que digui que sí, es pot consultar— no em va contestar les preguntes escrites dient o bé que estava al plec de bases o bé que ja havia sigut objecte d'informació pública.

En tot cas, això no ha fet més que redoblar la meva tasca de control parlamentari per intentar entendre el que està passant i que espero avui dia poder saber traslladar a l'opinió pública. Perquè crec que estem, excepte que el senyor Gallardo avui ens expliqui molt bé moltes coses que fins ara s'ha negat a contestar —i fins i tot m'atreveixo a dir que ha amagat—, davant d'un més que possible veritable escàndol quant a la utilització del diner públic. Anem a pams.

En primer lloc, es tracta, per molt que vostè no ho accepti, d'un mal projecte. Un mal projecte que va fer que de les més de vint empreses que van recollir el plec de bases, una, i només una, va formular una oferta de manera definitiva. Una proposta que, en realitat, volia fer més un hotel i urbanitzar la zona de La Caubella que no pas construir un heliport. No podem entrar avui en aquest punt, segurament, però aquesta és la realitat. Les empreses del sector no van creure —suposo que hi ha molts factors, potser la ubicació, entre molts altres— ni econòmicament ni aeronàuticament en aquest projecte. A partir d'aquí, en lloc de desistir i d'abandonar el projecte, ja que no hi havia en realitat cap empresa interessada en l'heliport en si mateix, el senyor Gallardo va començar a concedir de manera desproporcionada, a càrrec de l'erari públic, en favor de l'empresa adjudicatària, entre altres circumstàncies a què vostè es nega de manera reiterada a donar resposta.

I a mode de resum, perquè el debat d'avui dona pel que dona i segurament presentarem una moció, vist com vostè està contestant les preguntes escrites i orals, per poder debatre més en profunditat la setmana que ve sobre aquest punt. La situació que tenim és que un heliport que estava estimat en 3,7 milions d'euros ara costarà més de 10 milions d'euros. Un cost aparentment a càrrec del concessionari, però compte!, que el Govern assumeix pèrdues fins al 75 % de la construcció. És a dir, més cost de construcció és més despesa

per al Govern. El 75 % de 3,7 milions d'euros de base equivalien a 2,78 milions d'euros. El 75 % de 10,3 milions d'euros, que és l'oferta presentada, equival a 7,73 milions d'euros. Per tant, 5 milions d'euros de diferència; una xifra que potser cal retenir.

Més cost de construcció que vostè no ha volgut justificar de cap manera; només cal veure la resposta a la pregunta 6 del Butlletí del Consell General número 884, publicat el 23 de desembre del 2022, perquè tothom ho pugui consultar. Uns diners que no se saben a on van. Experts —diversos— em diuen que un heliport que finalment no té més complexitat que aplanar un terreny, construir un cercle, un magatzem i una miniterminal, no pot costar de cap manera aquest import. I una proposta que és inviable en el seu funcionament, per molt que vostè s'esmerci a dir el contrari, per moltes qüestions: entre altres, perquè l'aeronau que s'havia de fer servir de 12 passatgers, exigida com a condició necessària en el plec de bases, no és les que avui estan operant i avui operaran amb l'oferta...

La Sra. síndica general:

Ha d'anar acabant, senyor López.

El Sr. Pere López:

Miro d'acabar el més ràpid possible, senyora síndica.

... naus de 6 o 7 passatgers. I finalment, abans d'entrar a les repreguntes: com es justifiquen, si estem davant d'una hipotètica concessió, les previsions de transferències al pressupost de 3 milions d'euros per a l'any 2023 i 2 milions d'euros per a l'any 2024 en favor de l'empresa concessionària? Justament, 5 milions d'euros.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor López.

La seva dúplica, senyor Gallardo.

El Sr. Jordi Gallardo:

Gràcies, senyora síndica.

Senyor López, ja li he dit en diverses ocasions: vostè té la pell molt fina perquè vostè vol, o pot, insinuar il·legalitats que freguen, fins i tot, insinuacions de malversació, pot fer esment que hi ha procediments opacs, fer planar el dubte de tot i quan a vostè, evidentment amb el mateix to, li responen, doncs apel·la a les formes: llavors sí, apel·lem a les formes. Escolti, jo li he respost en el mateix to que vostè envia una carta a on parla justament d'això..., perdó, una pregunta escrita on parla específicament i fa esment a aquests aspectes. I si vostè hagués fet una demanda d'informació —que sembla mentida que li hagi d'explicar jo, a vostè, com ha de fer la seva feina de conseller—, si vostè hagués fet una demanda d'informació, jo li hauria tramès la informació. Si vostè em fa una pregunta, jo li contesto la pregunta. Si vostè em diu si tenen certificats per operar els pilots, jo li contesto que sí que

tenen els certificats. Si vostè em demana els certificats, jo li puc enviar els certificats. El que no li faré és la feina, senyor López, i jo no llegiré per vostè el plec de bases, ni tampoc li facilitaré la informació que vostè, si volgués fer la feina de manera correcta i acurada, l'hauria pogut trobar al plec de bases. Tot i així, li vaig contestar totes les preguntes que li podia contestar, i ja li vaig contestar la resposta que si hi havia algun dubte o alguna informació suplementària que vostè necessitava, amb molt de gust, a través de la Sindicatura, la podia transmetre.

Li he explicat a la primera intervenció que no és una fórmula que jo m'inventi, no se la inventa el ministre. No utilitza cap nova interpretació ni estira les costures de la llei per intentar donar cabuda a una única oferta. Per cert, posa vostè en qüestió la capacitat del guanyador del concurs, un operador que porta més de quinze anys donant servei a aquest país a nivell heliportuari. Si agaféssim aquesta idea que perquè només s'ha presentat una sola persona no és viable el projecte, li comparo amb un altre projecte: vols regulars a Madrid. Una sola companyia s'ha presentat; una sola companyia. Per cert, un concurs que preveu també l'equilibri econòmic. Un equilibri econòmic que, ja li he dit, no m'invento jo, no s'inventa la Intervenció General, no s'inventa el departament aeronàutic del departament o del Ministeri d'Economia, sinó que és un dels drets que preveuen les dos lleis que li he dit que s'han utilitzat per poder dur a terme aquesta modalitat d'adjudicació.

Tant l'exercici previ de valoració com la proposta de negoci feta pel candidat coincidien en el fet que la concessió de l'aeroport d'Andorra és rendible —no com diu vostè—, és rendible en fase d'exploració. Per contra, si incloem la construcció de la infraestructura dins de la concessió, l'impacte sobre el resultat brut d'exploració de l'amortització fa que el resultat net acabi sent negatiu en la majoria dels escenaris d'exploració. El govern d'Andorra podia optar ell mateix per fer la construcció aeronàutica a cost propi i després delegar-ne la gestió, tal com es fan moltes concessions d'aquest tipus, o bé estructurar la concessió integrant-hi la construcció i preveient mecanismes de compensació en cas necessari, que és el que hem fet, senyor López, i és el que preveu la llei.

La Sra. síndica general:

Se li acaba el temps, senyor Gallardo.

El Sr. Jordi Gallardo:

Acabo.

Es va optar per aquest segon model, de manera que l'Estat compensi les pèrdues dels resultats negatius fins a un màxim del 75 % del cost de la construcció, computat anualment per tal de respondre a l'amortització de la infraestructura. Si les pèrdues no superen aquesta quantitat, el concessionari haurà de retornar, senyor López, haurà de retornar la quantitat corresponent a cada exercici en el moment del tancament. I si els resultats són positius, no només haurà de retornar aquest avançament, sinó que haurà de pagar el cànon a l'Estat.

Perquè quedi clar, i acabo, avancem uns diners de les possibles pèrdues en els resultats financers. És una gestió que vostè hauria de saber, senyor López: és una gestió del *cash flow*, perquè a partir del moment que les pèrdues siguin inferiors a la quantitat aprovada

es retornen els diners, senyor López. I si vostè hagués analitzat el plec de bases ho veuria. Quan el resultat d'explotació és positiu es comença a pagar el cànon corresponent a l'Estat. Per tant, no faci vostè teories de la conspiració. Aquí no hi ha cap mala interpretació de la llei. No s'ha fet res que la intervenció general no hagi validat. I és un procés d'adjudicació —encara no s'ha signat el contracte— però és un procés d'adjudicació que compleix la legalitat i la transparència.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor ministre.

Iniciem les repreguntes.

Primera repregunta, senyor López.

Sr. Pere López:

Sí, senyora síndica, gràcies.

Només per dir-li, senyor Gallardo, després de les seves respostes m'ha obligat a estudiar tot el plec de bases, que el tinc tot marcat i tot guixat, tant per la pregunta d'avui com per al debat de la setmana vinent. Jo el que voldria que avui ens contestés, perquè és un element evidentment central, és el que ja li vaig preguntar, com deia abans, a la pregunta 6 que es va publicar al Butlletí del Consell. Si el Govern —i això és una dada fonamental i essencial—, si el Govern va preveure un heliport per 3,7 milions d'euros, tenint en compte que el cost de la construcció és una dada molt important perquè és el risc total —bé, concretament el 75 % d'aquesta construcció és el risc total que el Govern pot assumir—, com és que el cost final d'aquest heliport és de 10,3 milions d'euros?

A la pregunta jo li deia si existia un estudi detallat de l'oferta de construcció —és veritat que no li vaig demanar que me'l posés aquí, però s'entenia que si li demanava me l'hauria pogut posar; potser sí que és un problema de redacció— i li demanava a què es deuen les diferències entre el pressupost que va presentar el Govern i l'oferta presentada. I vostè aquí fa una sèrie de dissensions, diu que jo no he entès bé el concurs, etcètera, etcètera. Però el que jo volia saber —que és a què es deu la diferència—, vostè no ho contesta. Per tant, penso que és important, si vol, contestar-ho avui.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor López.

Senyor Gallardo.

El Sr. Jordi Gallardo:

Gràcies, senyora síndica.

Sí, cap problema, senyor López. Nosaltres vam fer una estimació de mínims del que havia de ser un projecte orientatiu i que el plec de bases permetia a tots els concurrents que fessin la seva proposta, tant d'infraestructura, de serveis, com de model de negoci. Però sí que per treure el concurs, havíem de fer una estimació inicial, que és la que vam fer nosaltres. Una estimació tan baixa que fins i tot, per exemple, a nivell d'ingressos addicionals només vam preveure els ingressos que podia representar la infraestructura —més enllà dels ingressos per taxes aeronàutiques—, el lloguer d'una infraestructura que estigués destinat a bar-cafeteria. *Punto.*

A partir d'aquí, la proposta que presenta el guanyador final és una proposta que, en primer lloc, desplaça l'emplaçament que havia proposat el departament o el Ministeri. Amb aquest desplaçament hi ha una millora des del punt de vista de l'enlairament i de l'aterratge de les aeronaus, comporta un moviment de terres que no estava previst inicialment amb la ubicació que vam fer nosaltres, permet la millor convivència entre les activitats de l'estació d'esquí i l'activitat aeronàutica, amplia la pista d'aterratge, dobla els metres quadrats de la terminal que havia previst el projecte inicial per part del Ministeri, preveu places d'aparcament que no tenia previstes el projecte inicial i, per tant, tots aquests canvis permesos i millores representen que la infraestructura de mínims que projecta el Ministeri —sobre la base que s'ha de donar una orientació perquè els concurrents puguin fer el seu model de negoci— respecte al que presenta l'ofertant final —que era una possibilitat prevista i permesa al plec de bases— representa una millora substancial. I, entre altres coses, també perquè permet la integració de manera...

La Sra. síndica general:

Vagi acabant, senyor Gallardo.

El Sr. Jordi Gallardo:

... al projecte constructiu de manera més harmoniosa respecte al que havia previst el projecte inicial, utilitzant materials que s'integren millor en l'entorn de muntanya per tenir i reduir l'impacte mediambiental. Per tant, això, aquesta diferència respecte al que havíem previst nosaltres al que podia ser, respon a això. I dit sigui de pas: l'heliport que s'havia analitzat en el seu dia a les Tresoles, i que assumia íntegrament l'Estat, estava comptabilitzat entre 11 i 13 milions d'euros. Per tant, estem parlant d'una infraestructura que, si al cap dels 30 anys hagués de recuperar l'Estat, o abans dels 30 anys —no ho volem perquè el concessionari la volgués deixar—, una infraestructura valorada en més de 10 milions, com diu vostè, que a l'Estat li hauria costat 7,5 milions.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Ministre.

Segona repregunta, senyor López.

El Sr. Pere López:

Gràcies, senyora síndica.

Bé, més que una modificació, és un nou concurs, seria això pràcticament. Perquè, clar, a vostè li deu semblar poca cosa, però és clar, que el pressupost es multipliqui per tres, de 3,7 a... No arriba a ser ben bé a tres, però gairebé es multiplica per tres, vol dir que està vostè alegrement incrementant i multiplicant per tres el cost que pot acabar suposant per al Govern aquestes modificacions. Que això no són modificacions: això, igual que en les altres, algunes de les previsions del concurs que no compleix l'oferta, com per exemple el número de places de les aeronaus —una qüestió que té incidència important sobre la futura viabilitat del projecte—, a mi em sembla molt alegre, d'una previsió de 3,7 milions d'euros acabar amb una d'11,1 milions... Clar, per part del concessionari, el risc aquí, qui l'assumeix és l'Estat, que és el que acabarà pagant davant d'un projecte que, amb l'oferta que presenten, és deficitari i que, per tant, l'Estat haurà d'assumir l'amortització i haurà d'assumir les possibles pèrdues futures.

La meva segona pregunta és: a què corresponen exactament les dues partides que hi ha al pressupost per l'any 2023 i 2024 i que sumen en total 5 milions d'euros en favor de la concessionària?

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor López. Senyor Gallardo.

El Sr. Jordi Gallardo:

Gràcies, senyora síndica.

Bé, vostè em deia anteriorment que després de la meva resposta inicial a la seva pregunta escrita, o demanda d'informació escrita, li vaig —entre cometes, si em permet— «obligar» a llegir el plec de bases, cosa que denota que no se'l va llegir. Diu que se l'ha llegit, però em torna a dir que li sorprèn perquè és com si estiguéssim parlant d'un nou concurs. No, senyor López, jo li insisteixo. És que el plec de bases ja permetia això: la llibertat als concurrents, de tal manera que, dins dels límits i la zonificació del terreny que s'havia posat a disposició per al projecte, poguessin fer la seva proposta a partir d'uns mínims, els mínims que vam preveure nosaltres i que podien representar prop de 4 milions d'euros. A partir d'aquí era una opció per a totes les empreses o societats que volguessin concórrer de presentar un projecte.

També permeti'm que li digui que evidentment, amb l'excepció que si el projecte que s'hagués presentat, encara que hagués estat un de sol, hauria representat una xifra astronòmica que per a l'Estat no era raonable, s'hauria pogut declarar desert, evidentment. Però ja li dic que un projecte, una inversió de 10 milions d'euros per un heliport nacional que millora substancialment la situació actual... I permeti'm que li digui també que és que vostè parteix de l'error que una infraestructura d'aquestes característiques, des del punt de vista del Govern, l'hem de fer des de l'òptica de fer benefici. No: és una infraestructura de

servei públic, i per a nosaltres la condició no és fer el benefici. Altra cosa és que qui ho vulgui i persegueixi obtenir el benefici, com és normal i legítim, sigui en aquest cas, la societat que ha guanyat l'adjudicació.

Respecte l'import: doncs 7,5 milions és el cost màxim del 75 % que costaria si la concessió durant 30 anys li costa a l'Estat el 75 % de les pèrdues. Aquests 5 milions corresponen a un avançament que necessita la companyia per arrencar el projecte de tal manera que, durant els primers 3 anys, aquest finançament representarà que no entrin en pèrdues. I a partir de l'any 6 és quan l'adjudicatari podrà començar i haurà de començar a retornar, sempre i quan no arribi a les pèrdues estipulades de 250.000 euros anuals. Tot el que no sigui arribar a 250.000 euros anuals de pèrdues ha de començar a retornar aquesta xifra a l'Estat i, en el cas que comenci a fer benefici, a pagar el cànon. Per tant...

La Sra. síndica general:

Acabi, senyor Gallardo, si us plau.

El Sr. Jordi Gallardo:

Acabo, senyora síndica.

Ja l'he dit abans i vostè, que sempre li agrada recordar la formació que tenim alguns ministres que ocupem carteres, ho hauria de saber millor que jo: és una gestió del *cash flow*. És una gestió del *cash flow*. Al Govern, com a màxim, li costaria i aportaria a l'equilibri econòmic 7,5 milions d'euros, a raó de 250.000 euros anuals durant 30 anys: 7,5 milions d'euros. I la llei permet demanar, en aquest cas com a dret del concessionari, el restabliment de l'equilibri econòmicofinancer. I la llei permet, com li he llegit l'article, determinar al Govern d'altres formes d'aportació econòmica al concessionari dins del que està establert al plec de bases. I per això l'Admin... la Intervenció...

La Sra. síndica general:

Acabi, si us plau, senyor Gallardo.

El Sr. Jordi Gallardo:

... la Intervenció General ha validat aquesta fórmula.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies.

Vol fer la tercera repregunta, senyor López? Endavant.

El Sr. Pere López:

Gràcies, senyora síndica.

No cal que entrem en termes econòmics, senyor Gallardo, perquè jo crec que tots estem entenent prou bé el que està passant i el que s'està..., el que està succeint en relació a aquesta adjudicació. És a dir, si ho he entès bé, hi ha un concessionari que sobre una base de 3 milions d'euros presenta una oferta d'11 milions d'euros, sense que sapiguem transparentment, com a mínim —perquè no està publicat enlloc—, quines partides fan la diferència entre l'oferta inicial i l'oferta final, fet que suposa un increment substancial dels costos per al Govern al llarg d'aquest projecte. I a més, hi ha un avançament de 5 milions d'euros per part del Govern a aquest concessionari perquè faci aquesta inversió. Bé, jo crec que no cal donar massa explicacions ni intentar parlar de termes econòmics. Jo crec que tothom que hi entén una mica ja sap perfectament que aquí hi ha moltes coses que no acaben de lligar massa.

Jo li voldria demanar, senyor Gallardo, vist que vostè —almenys amb les preguntes escrites— s'ha negat a ser transparent amb tota la informació del projecte —quant els seus costos, les diferències o com funciona aquest mecanisme de concessió que ara avui dia ens està explicant—, si no creu que seria un bon moment per posar totes les xifres de manera transparent i clares damunt de la taula i fins i tot per replantejar-se aquest projecte. Vostè diu que no, però aquest projecte no és el projecte que es va presentar. No és la infraestructura que es va presentar. No és unes aeronaus de 12 passatgers que tenen una viabilitat econòmica, sinó que la mateixa empresa diu que no pot fer volar aquestes aeronaus de 12 passatgers i, per tant, amb aeronaus de 6 la seva viabilitat econòmica es veurà molt compromesa, i això pot ser un forat econòmic enorme per al Govern. No sé si vostè se n'adona. I vostè ho està gestionant això amb una alegria..., multiplicant per tres el pressupost. I ara vostè ha decidit que s'avançaran 5 milions d'euros en favor d'aquest concessionari.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor López.

Senyor Gallardo.

El Sr. Jordi Gallardo:

Gràcies, senyora síndica.

És clar, no cal que entrem en temes econòmics quan no ens convé o ens desmunta la resposta, la teoria que ja havíem començat a construir. Tot i així, vostè insisteix. Escolti, aquesta opció no s'ha fet a mida per al guanyador. Aquesta opció es va comunicar a totes les empreses que van retirar la informació o el plec de bases, que era una possibilitat. No feta a mida, senyor López, com el que vostè insinua. No feta a mida. A l'abast de tothom que hagués volgut presentar la seva oferta. Com a via de finançament, sí. Per què? Perquè ho preveu la llei, no perquè el ministre s'ho inventi.

Si estic disposat a donar tota la informació? Si vostè me la demana, és clar que sí. Ja li he dit. Té al seu abast els informes d'intervenció; té al seu abast les taules de valoració que es

van fer amb les valoracions que van fer —ja li tranquil·litxo— tècnics de l'administració, treballadors públics. No el ministre, perquè no insinuï vostè que s'està fent a mida. Tot això està al seu abast. Si vostè tanta preocupació té, hauria pogut fer una demanda d'informació; li hauria tramès tot, com és la meva obligació quan se m'ha demanat. Vostè no ho ha demanat, tot això: vostè ha fet preguntes directament insinuant que aquí hi ha algun *chanchullo*. I s'asseu aquí, tan tranquil, després dient que es que jo faltó a les formes.

Senyor López, ja sabem que estem en precampanya, però crec que les formes, el primer que les perd és vostè, fent insinuacions que no toca i que no pot demostrar. I després vostè manté el seu argument quan li estem donant les dades i li estic explicant que tot és transparent, que tot s'ha fet d'acord a la llei, que tot està fiscalitzat, que hi ha hagut unes valoracions que han fet treballadors públics, que el procés ha estat en exposició pública, que hi ha una variació permesa pel plec de bases... Si vostè creu que aquest plec de bases no s'até a la llei, recorri aquest plec de bases; faci-ho davant de la justícia. El que no és de rebut és que vostè s'assegui aquí avui i faci totes aquestes insinuacions. I a més a més, insinuï que a partir d'aquí pot haver-hi un altre tipus d'acció vinculada potser a una situació que no permetrà, en aquest cas al Govern, en aquest cas a mi com a ministre, defensar la casuística. Si vostè vol informació sobre l'heliport, la pot demanar tota. I per a la seva tranquil·litat, li trameto l'endemà. Li trameto l'endemà, senyor López. No hi ha res a amagar ni per part meua, ni per part del secretari d'Estat que ha participat, ni per part dels treballadors públics que han participat, ni per part de la Intervenció, ni per part de ningú.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor ministre.

Quarta repregunta, senyor López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Bé, només cal veure com es posa el senyor Gallardo amb aquesta qüestió, que a més, pel que sé, no és la primera vegada que succeeix quan es parla d'aquest tema, que sembla que se l'agafa molt personalment en relació amb aquest projecte. Miri, jo li agraeixo que vostè em digui com he de fer la meua feina, si he de fer una demanda d'informació, si no la puc fer, si puc demanar una moció o no la puc demanar... Em sembla perfecte, però entendre... Vostè també ha sigut conseller i posava moltes preguntes i feia moltes accions i feia el que jo li escrivia. Jo no he vingut a fer una demanda d'informació perquè després, quan tens la informació, no saps què fer-ne i com fer-la pública. És una informació d'interès general. Per tant, jo li faig una pregunta perquè vostè publiqui tota la informació i tothom la pugui llegir. Vostè opta per la via de no contestar; em sembla perfecte. Crec que això només fa que generar més dubtes en relació al projecte.

I quant a la fórmula de la moció, a mi em sembla que aquí hi ha una més que dubtosa —i li he dit des del primer moment, i ho posa a la pregunta, i crec que puc dir-ho— una més que

dubtosa utilització de diner públic i, per tant, tinc la potestat reglamentària de sotmetre-ho a la votació de la resta de consellers, i si la majoria de consellers ho consideren, doncs la moció prosperarà, i si no ho consideren, la moció no prosperarà. I a partir d'aquí és un mecanisme reglamentari perfectament necessari, democràtic i no crec que vostè, com a exconseller i com a ministre, pugui qüestionar de cap manera que jo pugui fer aquesta pregunta.

I ja per acabar, perquè no em queden més preguntes després d'això, la proposta de l'hotel i totes les qüestions vinculades a l'oferta, la urbanització i altres qüestions que hi havien, on han quedat?, on estan?, com s'han traslladat des de l'oferta inicial? Vostè diu que no, però des del que vostè va presentar, el que va presentar l'oferta guanyadora i el resultat final són tres escenaris absolutament diferents. Vostè va presentar un heliport de 3,5 milions per fer un concurs. L'empresa es presenta amb un hotel i amb unes aeronaus i amb unes capacitats i amb un funcionament econòmic. L'empresa presenta per fer un hotel: arriben a una solució —que no sé quina és—, que és a mida —per molt que vostè digui que no és a mida—, sense hotel —o no sé si l'hotel hi és o no hi és, o com es treu l'hotel de l'oferta que es va presentar— i ara això ens costa tres vegades més..., tres vegades més, com a mínim, a tots plegats.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor López. Senyor Gallardo...

El Sr. Jordi Gallardo:

Gràcies, senyora síndica.

Home, senyor López, potser a vostè li agrada si jo li faig insinuacions d'il·legalitats, que s'han fet coses a mida... A mi, personalment, no. I per tant, tot i que vostè s'ha passat de frenada amb la primera pregunta que va fer escrita, i avui amb els arguments que justifiquen, al seu entendre, la pregunta de control, després vostè rebaixa el to i parla de «possibles dubtes». No, perdó, vostè, a l'inici, tant avui com amb anterioritat, no parlava de possibles indicis: parlava de il·legalitats, senyor López. I-l-le-ga-li-tats. I a mi, personalment, potser és per la meua manera de ser, doncs és una cosa que no m'agrada, de què em puguin titllar. Em puc equivocar; segurament m'equivoco molt, però parlar d'il·legalitats vol dir que potser t'estàs equivocant de manera intencionada, i això sí que és una cosa que, en la manera que jo pugui, no toleraré que es digui sobre mi. Per tant, li contesto al mateix nivell que vostè. Potser no ho hauria de fer, eh? Que potser... que vostè fa amb les seves intervencions, tot i que després rectifica.

Pel que fa a la pregunta en qüestió: en el plec de bases, es permetia que els concurrents proposessin vies de negoci paral·leles a la gestió i a la infraestructura heliportuària: proposessin. I a part d'una activitat vinculada a l'explotació hotelera, s'han presentat activitats vinculades al comerç, s'han presentat activitats vinculades al transport —no aeri, sinó també terrestre— i, per tant, en el moment que es presenta aquesta possibilitat i se li diu al concurrent que amb la legislació actual no és possible, doncs no la contempla. Ja

està: tan senzill com això, perquè és una opció que preveia el plec de bases, no perquè s'hagi *tripotejat*, ni s'hagi modificat, ni s'hagi fet a mida després la proposta, fent retirar el que sigui i potser buscant —que és el que jo crec que on vol arribar vostè— una via de finançament diferent per facilitar això, ja que no hi ha aquesta opció. Res de tot això.

Els van parlar d'una explotació hotelera, o explotació comercial, d'altres activitats vinculades també, com li deia, doncs a serveis personals, etcètera. I de totes les que van proposar, ja en la primera reunió d'avaluació se li va dir que d'entrada, excepte aquesta, la resta, sempre que també complissin amb els permisos i els requeriments després que s'han de fer dels diferents ministeris, es poden dur a terme. L'hotelera, no, perquè en ser terreny públic la llei no ho permet.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Gallardo.

Senyora Montaner, vol fer una repregunta? Endavant.

La Sra. Carine Montaner:

Gràcies, senyora síndica.

Jo sí que havia fet una pregunta sobre l'heliport, una pregunta escrita el 12 de juliol del 2022. Bé, és clar, quan parlem de sobre costos, quan parlem de desviació pressupostària —en aquest país tenim rotondes a 1,5 milions d'euros, cost mitjà— doncs és clar, hem de procurar ara, que passem un període difícil, justament intentar no tenir desviacions pressupostàries i veure realment, per cada euro, l'impacte que tindrem.

Doncs per l'heliport, és clar, va haver una empresa que es va presentar al concurs. Per què? Perquè és clar, jo m'he informat perquè m'ha estranyat molt com és que una empresa es presenti. I de fet, vaig demanar a experts, a pilots, que estan acostumats a volar per sobre d'Andorra, i em van dir que és clar, a Pal hi havia un problema: que normalment el 30 % de l'operativa no es podia fer per condicions meteorològiques. Llavors, suposo que és per això que aquesta empresa havia presentat, doncs, una cosa en paral·lel com el complex hotelier; suposo que és per aquest motiu.

Doncs ara jo estic molt preocupada, molt preocupada. Per què? Perquè veig que, és clar, hem de controlar les despeses. Jo crec que... Jo encoratjo... Ara estem al final de la legislatura, però encoratjo el Ministeri a estudiar bé, a estudiar bé abans de llançar-nos a la piscina. I després, una cosa que no he entès: per què no s'ha tirat endavant l'heliport privat de Fontaneda? Perquè és clar, jo m'he informat també, eh? És a dir, que molts pilots diuen que en el terreny de Fontaneda l'operativa es pot fer tot l'any, que no hi ha problema. Estem molt lluny del nucli urbà i seria molt bo, diguéssim, doncs per al país, perquè és clar, en risc d'accidents, doncs no volarien en l'àmbit del territori nacional. Doncs no ho entenc ben bé, és a dir, per una iniciativa privada —que posen els diners ells; l'Estat no ha de fer res, diguéssim, només donar els permisos—, com és que no s'ha tirat endavant aquest projecte, senyor ministre?

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyora consellera.

Senyor Gallardo.

El Sr. Jordi Gallardo:

Gràcies, senyora síndica.

Diverses coses: crec que no podem parlar de desviació. Desviació és quan el mateix projecte et costa molt més del que havies previst. I no estem parlant del mateix projecte: estem parlant d'un projecte significativament millorat. Per tant, jo crec que no és una desviació: és una millora del projecte. Un projecte de mínims com el que nosaltres havíem hagut de preveure, però sense tenir en compte la ubicació que s'ha triat finalment, els annexos que s'han facilitat, les millores de pista, els accessos, l'ampliació de la terminal... per molt bé que facin la feina els tècnics del Ministeri, tot això de més, pel mateix preu, crec que tothom pot entendre que no és factible. A més servei, més inversió, més annexos, doncs més construcció: cost diferent.

Ara, el plec preveia, perquè la llei així ho permet, la potestat que el Govern, en un moment donat, si l'oferta guanyadora hagués representat una inversió molt superior respecte allò que el Govern considerava assumible, l'hauríem pogut descartar. Parlar d'un heliport d'aquestes característiques a 10 milions d'euros creiem que és assumible i que es mou dins els paràmetres que s'havien tingut en d'altres infraestructures heliportuàries quan s'havien analitzat amb anterioritat. Recordo entre 11 i 13 euros les Tresoles, i aquí estem parlant... 10, supera els 10 milions d'euros, per tant, ens movem en uns paràmetres raonables quant al tipus d'infraestructura.

Després, és clar, vostè parlava que s'ha parlat, s'ha informat amb pilots com... Suposo que es pot imaginar, doncs, des del departament d'Aeronàutica i a banda del seu concurs, també... És més, es van analitzar diferents ubicacions: Beixalís, La Gonarda i La Caubella, i de la comparativa que es va fer per diversos criteris i paràmetres —d'entre ells també paràmetres que van fixar pilots del país—, doncs va sortir guanyadora La Caubella. No perquè el ministre —i no dic que ho hagi dit vostè— tingui una obsessió o un interès particular que es faci allà, sinó perquè comparativament va ser la infraestructura o la ubicació que millor condicions reunia.

I finalment, a la pregunta de per què no s'ha fet aquest projecte privat? Que amb la persona que l'impulsava, jo mateix m'hi vaig reunir i li vaig explicar que, si ell aconseguia realment tirar endavant aquest projecte, el Govern no tenia cap tipus de problema i al contrari, ho vam fer analitzar per poder declarar després aquest projecte privat heliport nacional, doncs miri, li diré dues coses. Una: l'autorització aeronàutica la tenia per part del ministeri. La tenia. El que no tenia eren els permisos administratius des del punt de vista del Ministeri d'Ordenament perquè no complia ordenacions o normatives que eren necessàries per fer un canvi d'ús en quant a la ubicació que volia fer a Fontaneda. Per tant, sense el canvi d'ús no

podia tirar endavant el projecte i no podia ser. Per tant, no és una qüestió que nosaltres no li hàgim permès. Jo li puc dir que l'autorització aeronàutica la tenia. Si després, com és normal, no compleix...

La Sra. síndica general:

Vagi acabant, senyor Gallardo.

El Sr. Jordi Gallardo:

... des del punt de vista de la legislació, de les ordinacions, ordenament del territori, doncs és obvi que no pot ser.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor ministre.

Segona repregunta, senyora Montaner, endavant.

La Sra. Carine Montaner:

Sí. Si el ministre d'Ordenament podria explicar els criteris del perquè, diguéssim, no respectaven la normativa.

Gràcies.

La Sra. síndica general:

Senyor Filloy, endavant.

El Sr. Víctor Filloy:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Doncs recordo, perquè va ser una de les primeres coses que vaig fer en l'arribar al Ministeri, i és veritat que ens vam reunir, com deia el ministre Gallardo, amb la persona responsable que volia impulsar aquest heliport a la zona de Fontaneda. I si no recordo malament, i si em permet, i si igual cometo algun error, però bàsicament la problemàtica estava que efectivament, doncs sí que disposava del permís per tirar endavant la infraestructura, però del permís bàsicament d'explotació. I del que no disposava era de la designació de l'ús del territori per poder, doncs, explotar un heliport.

És a dir, tot pla parcial o tot aquell terreny de Fontaneda doncs havia primer de fer el pla parcial i el pla parcial, doncs, està destinat a una sèrie d'usos d'utilització del terreny, dins dels quals no es contemplava aquesta activitat. Per tant, s'havia de modificar el POUP de la parròquia per poder incloure l'ús d'activitat heliportuària en aquell pla parcial i això no estava fet. I per tant crec, si no recordo malament i el senyor el ministre Gallardo em

corregirà, que tenint en compte que aquesta qüestió no estava resolta en l'àmbit urbanístic, penso que se li va caducar fins i tot la llicència per poder operar a nivell aeronàutic.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor ministre.

Pregunta número 3: Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel Molt Il·lustre Senyor Pere López Agràs, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 30 de desembre del 2022, relativa al consum energètic de determinats locals comercials.

Fou registrada amb el número 1056 i s'ha publicat en el Butlletí número 1/2023 del 2 de gener.

Exposa la pregunta el senyor Pere López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Vistes les nombroses imatges i comentaris difosos en xarxes socials —més enllà de la visió directa que segurament tots n'hem pogut tenir— en relació a la forma de procedir, entre d'altres, d'establiments de perfumeria i de venda de roba de les principals avingudes comercials que superen la temperatura interior establerta; tenen les portes... Tenen les portes exteriors de l'establiment totalment obertes; que disposen a l'interior —i, de fet, també a l'exterior— d'una gran intensitat lumínica i cortines d'aire calent, es demana: si aquestes actuacions s'emmarquen dins de les recomanacions i disposicions establertes pel Govern en relació a l'estalvi energètic, i sobre quins controls i mesures sancionadores ha realitzat el Govern al respecte.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor López.

Respon pel Govern, senyora Sílvia Calvó, endavant.

La Sra. Sílvia Calvó:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Em sobta, eh?, senyor conseller, la formulació de la seva pregunta, concretament quan demana si les actuacions de determinats establiments s'emmarquen en les disposicions establertes pel Govern, perquè aquestes mateixes disposicions queden recollides al Decret 528/2022 que es va aprovar, que està publicat al Butlletí Oficial i, per tant, doncs, a disposició de consulta per part de tothom. I més quan al mateix cos de la pregunta fa insinuacions a establiments molt concrets, fet que em porta a creure que el que vol fer és

crear confusió i no s'interessa realment en el cos de la pregunta que seria, doncs, com s'han implementat aquestes mesures.

Però bé, per respondre, doncs, concretament a la seva pregunta només, doncs, recordo ràpidament els elements principals d'aquestes disposicions: els establiments han de garantir, com a norma general, que en els espais on es disposi de climatització elèctrica la temperatura ambient no superi els 20 °C durant els mesos en què s'utilitzi la calefacció; que es tanqui aquesta calefacció quan no es treballa; els establiments han d'apagar l'enllumenat exterior, com a molt tard, a l'hora de tancament; i de la mateixa manera s'han d'apagar les llums interiors en acabar la jornada laboral; i no es pot fer servir la il·luminació artificial en els moments en què sigui suficient la il·luminació natural.

Mesures totes elles que vam estar treballant amb el sector empresarial, que són de sentit comú i que són de fàcil implementació i que han mirat d'afectar al mínim possible el funcionament de les empreses sabent que estem en un moment de recuperació econòmica després d'aquests anys, doncs, de crisi que hem viscut tots.

Per contestar la segona pregunta, l'equip d'inspecció del Ministeri va iniciar els controls el mateix dia de l'aprovació del decret. A dia d'avui, doncs ja s'han controlat unes tres-centes empreses, i aquest mateix mes de desembre l'estalvi del sector comercial, és a dir, grans magatzems i botigues, ha sigut del 15,6 %. Per tant, doncs, pel que fa a aquest mateix sector comercial, hem assolit l'objectiu que ens vam marcar del 15 %, tot i sabent que hi ha hagut una gran activitat econòmica i turística durant aquest mes de desembre.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyora ministra.

Senyor López, la seva rèplica.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies, senyora síndica.

A mi em sorprèn, senyora ministra, que especialment a vostè no li preocupi, doncs, els consums excessius d'energia i d'electricitat o els excessos en què es pugui incórrer, sigui per part de qui sigui. No es parla de ningú en concret, però tampoc no s'exclou ningú en concret, perquè crec que tots hem d'estar subjectes a la mateixa legislació. Suposo, oi?, que tots hem d'estar subjectes a la mateixa legislació, encara que alguns potser puguin pensar el contrari.

El Govern porta mesos... Tinc aquí un parell de notícies del senyor Espot dient que serà molt difícil justificar davant dels països veïns que no estalviem energia, que no assolim l'objectiu nacional del 15 %. De les dades que ha donat vostè, senyora ministra, jo no en dispo. Sí que dispo de les dades que s'han fet públiques: que el mes de desembre el consum s'ha reduït en un 3,3 %. Això és el que s'ha publicat per part d'Estadística respecte al mes de l'any anterior, i per tant això sembla, d'entrada, força allunyat de l'objectiu del

15 % que ens havíem marcat i que, com a mínim, vostès han anat insistint prop dels ciutadans, de vegades amb un to més explicatiu, d'altres vegades amb un to una mica més amenaçador, que si no s'assolien estalvis podria haver-hi talls, que si no arribàvem a determinats nivells això comportaria augment de tarifes, i d'altres. I miri, sorprèn, però no em sorprèn a mi: només cal que miri les xarxes socials i els comentaris al respecte de molts i molts ciutadans, als quals ha sorprès que en alguns o en bastants o en diversos dels establiments comercials de les principals avingudes, al nostre entendre, s'està incomplint el reglament a què vostè feia referència, al 528/2022, en diversos dels seus punts. I no sé... Si vostè no m'ha contestat si el Govern, doncs, sobre aquests establiments ha fet alguna inspecció o alguna sanció al respecte.

Comencem per la temperatura. La temperatura, segons posa en aquest decret, ha de ser de 20 °C. No sé si vostè, durant les compres de Nadal d'aquests dies, doncs ha tingut ocasió d'entrar en un d'aquests establiments i veure la calor —literalment calor— que fa en alguns d'aquests establiments alhora que s'està demanant als ciutadans que tinguin les temperatures baixes a casa seva, que no obrin la finestra... I novament, li apel·lo a persones que fins i tot han mesurat la temperatura i ho han publicat a les xarxes socials parlant de 24 °C, 25 °C i fins i tot més graus de temperatura a l'interior d'alguns establiments comercials.

Després, la utilització de sistemes de calefacció específics, com són les cortines d'aire just a l'entrada d'aquests establiments, amb portes obertes de bat a bat. No sé si estem en un moment de crisi energètica, si estem, efectivament, lluitant contra el canvi climàtic o no... Però és que quan entres en aquests d'això et portes una sorpresa, no?, de la *bafegada* de calor que t'arriba directament quan entres, amb les portes obertes, amb un aire que directament, suposo, està escalfant el carrer i les principals avingudes.

Amb uns rètols que, tot i que teòricament no es podrien encendre fins a la posta del sol, segons diu l'article 6 del mateix Reglament, i que després de dinar o abans de..., moltes hores abans que es posi el sol ja estan totalment il·luminats i amb una intensitat lumínica que quasi quasi impacta i t'irradia quan passes, ja no dic al costat, sinó quan passes fins i tot pel mig de l'avinguda. I que això la ministra, que teòricament ens representa a nivell internacional en totes les cimeres, i amb tots els objectius d'assoliment del canvi climàtic, consideri que és una pregunta sorprenent per part del principal grup de l'oposició quan estem, globalment, dins d'una greu crisi climàtica internacional, i ens hem compromès amb una sèrie d'objectius, i puntualment se'ns ha avisat i informat i, com dic abans, diverses vegades amenaçat que si no estalviàvem energia seria culpa dels ciutadans i això ens comportaria talls... Home, a mi em sorprèn que a vostè li sorprengui, i després em sorprèn que no estigui aplicant, com li correspon, les previsions del reglament que es va aprovar en relació amb totes aquestes qüestions.

La Sra. síndica general:

Ha d'anar acabant la rèplica, senyor López.

El Sr. Pere López:

Ja acabo, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

D'acord.

El seu temps de dúplica, senyora Calvó.

La Sra. Sílvia Calvó:

Sí, gràcies.

Senyor López, sempre acaba, doncs, dient el que un no ha dit, perquè a mi no m'ha sorprès la seva pregunta: sí m'ha sorprès la formulació de la seva pregunta i les insinuacions que ha fet respecte a determinats establiments. Però bé, jo crec que pel que fa a la meva dúplica, intentaré fer una mica de recordatori de les dades. Són dades de FEDA. És veritat que no tenim les dades de tot el territori, però al final doncs FEDA representa més del 75 % del consum.

Nosaltres vam començar a treballar amb el sector de l'administració pública: nosaltres enteníem que havíem de tenir un rol exemplar i que ens havíem d'aplicar les mesures abans de començar a treballar amb ciutadans i empreses. Pel que fa a l'administració pública, aquest mes de desembre hem assolit un estalvi del 19,5 % i, pel que fa a l'enllumenament públic, de més del 30 % —34 %—. Per tant, l'Administració ha donat l'exemple i aprofito, doncs, la meva dúplica per donar les gràcies als treballadors públics, perquè sé que també ha creat cert inconfort aquest esforç que s'ha hagut de fer per part de les oficines.

Pel que fa al sector empresarial, aquestes mesures que han quedat recollides en el decret són mesures que nosaltres hem treballat amb el sector. Si bé recorda la llei que es va aprovar en aquesta cambra —i que vostè no va votar— implicava, doncs, recollir l'obligació de marcar un decret per un període molt curt, que era de dos mesos. Per tant, havíem de treballar mesures de fàcil implementació i que conduïssin, doncs, a recollir mesures de fàcil implementació i que ens portessin, doncs, a aquest estalvi que ens havíem marcat. Per tant, són mesures que tenen poca implicació quant a inversions, però que són eficients. I les dades ho demostren: nosaltres, aquest mes de desembre, ja tenim una reducció del 10 % pel que fa al sector empresarial respecte al mes de desembre de l'any passat. Pel que fa al sector comercial, més d'un 15 %. Per tant, les mesures que es recullen en aquest decret són eficients. Després, és veritat que hi ha sensacions, i ho sabem, perquè la ciutadania també ens ha alertat sobre determinades tipologies de mesures que podrien semblar no coherents. La temperatura mateix, senyor López, i aquest matí parlava amb la cap d'Inspecció que han anat a inspeccionar 300 establiments. Per tant, coneixen molt bé la casuística de cadascun.

Hi ha establiments on la temperatura de per si, per la tipologia del local, ja arriba als 24 °C graus, i que rebaixar a 20 °C significaria engegar la climatització. I alguns establiments en un principi ho havien fet. Per tant, el que no podem fer és ser incoherents i demanar als establiments comercials que engeguin la climatització, consumint més energia, per arribar als 20 °C. I això és una casuística que s'ha trobat. Per tant, assolir els 20 °C vol dir arribar, doncs, a no engegar cap element que consumeixi energia.

La intensitat lumínica, que també en parla vostè, senyor López: quan nosaltres tenim un espai comercial o un local amb leds, evidentment podem tenir una intensitat lumínica que no necessàriament signifiqui un major consum. I així ens podem anar desgranant les diferents mesures que vostè ha anat posant sobre la taula. Per tant, els inspectors estan fent una feina importantíssima. Aquesta feina que estan fent els inspectors, que ja han inspeccionat 300 establiments, ens ha conduït a disposar d'uns resultats que ja amb alguns establiments, doncs ja tenim un assoliment de l'objectiu. Pel que fa a altres sectors, s'hi està treballant. Tenim un 10 % de reducció del consum general. Per tant, doncs, és veritat que a la ministra no li sorprèn aquesta mesura, però la ministra està treballant justament per assolir aquest objectiu. El departament està treballant per assolir aquest objectiu, i penso que podem estar satisfets a hores d'ara amb les dades que tenim.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyora ministra.

Primera repregunta, senyor López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies, senyora síndica.

No sé si està jugant una mica amb les dades, senyora Calvó, perquè primer em parla d'un -10, un -15... i la informació de què disposem... Ara parla que l'objectiu global és el 10 %... És que el mes de desembre, publicat per Estadística, s'ha reduït un 3,3 % respecte a l'any anterior: aquesta és la informació estadística publicada a què jo puc tenir accés. Si vostè té altre tipus d'informació, com a mínim no estem en un debat necessàriament simètric si vostè té unes dades de què jo no dispo. Però la informació que està publicada és que al mes de desembre —igual que el mes d'octubre s'havia arribat fins a més d'un 8 %, si no recordo malament— hem tornat a recular i la reducció global de país és només d'un 3,3 % respecte a l'any anterior.

I després —un altre cop tornant a les mitjanes—: deu haver-hi molta gent que fa molta bondat, perquè si la reducció global és aquesta, quan alguns establiments estan amb les portes obertes a 24 °C, doncs com moltes vegades passa, la vida es reparteix com es reparteix. Deu haver-hi alguns que estalvien molt per tal que altres puguin *derrochar* energia, gastar i, a més, fer-ho públicament perquè tothom que passa, que va a comprar o que passeja per les principals avingudes ho pugui veure. Potser seria bo tenir una informació una mica més sectoritzada o més detallada, perquè és evident que això no són percepcions: al final, tots hem passat aquests dies per les principals avingudes i tots hem pogut veure el que hi ha. I jo no crec que un establiment que té tot el dia les portes obertes, si fa 24 °C graus a dintre no hi hagi algun sistema de calefacció que ho faci possible, perquè no ha fet necessàriament molt fred aquests dies. Però mantenir aquesta temperatura... alguna cosa es deu estar consumint.

Per tant vostè, li demano en relació a aquesta activitat comercial que produeix aquests consums d'energia, vostè creu que s'està complint realment l'article 4 en relació a la temperatura, l'article 6 en relació als rètols, l'article 4.5 en relació als sistemes de calefacció addicionals com són les cortines d'aire?

Gràcies.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor conseller.

Senyora Calvó.

La Sra. Sílvia Calvó:

Sí, doncs gràcies, senyora síndica.

Abans de tot, també recordar que el servei d'Inspecció que ha inspeccionat aquests 300 establiments va començar pels grans establiments comercials i per les cadenes comercials. De la mateixa manera, doncs, va inspeccionar les perfumeries i les botigues de roba que vostè ha insinuat en la formulació de la seva pregunta, perquè justament tots som iguals i els funcionaris fan la feina com l'han de fer: inspeccionen a tothom, independentment de la vinculació que puguin tenir amb la política o no. Jo crec que era important recalcar-ho.

Pel que fa al sector comercial, li reitero: nosaltres, jo tinc dades aquí, doncs de FEDA, que són les més recents. Aquest mes de desembre el sector comercial ha tingut una reducció del 15,6 %. Per tant, doncs, s'ha complert la mesura. I pel que fa als establiments inspeccionats, els inspectors m'han traslladat que han hagut d'anar..., a cada establiment on han anat han fet una sèrie de recomanacions. La major part dels establiments, per no dir la globalitat, estan implementant aquestes mesures i, de fet, no tindríem aquesta reducció del consum si no s'estiguessin implementant. Alguns han demanat un temps per poder contractar els serveis d'uns electricistes per posar determinades regulacions dels sensors, però la casuística general és que s'està complint la normativa i, en el cas que realment aquesta normativa s'incompleixi, doncs s'aplicaran sancions. El Departament de Medi Ambient sempre ha funcionat de la mateixa manera: els inspectors es desplacen al lloc dels fets; es fa una primera fase d'avís; s'explica la norma —perquè al final aquesta norma es va aprovar el 14 de desembre, per tant és una norma que ha requerit d'implantació molt ràpida i nosaltres entenem que s'havia d'explicar—; i la segona vegada que passi el servei d'Inspecció, i si realment l'establiment no ha fet la feina en el sentit que no està complint la normativa, doncs es sancionarà l'establiment.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyora ministra.

Senyor Font, repregunta. Endavant.

El Sr. Jordi Font:

Sí, gràcies.

Voldria saber, i ser precís, i seré precís en la pregunta: les portes corredisses obertes dels establiments comercials de l'avinguda —o d'on sigui, dels carrers adjacents...— estan autoritzades i permeten als establiments respectar la llei, o no? Perquè aquest és el dilema més important. A tot arreu, dels nostres països veïns, el primer que han fet és recomanar que es tanquin les portes als que en tenien i subvencionar als altres comerços que no tenien portes corredisses perquè els implementessin amb portes corredisses. Aquí semblaria ser que som molt bons, perquè veig que fins i tot produïm massa energia i haurem d'engegar aviat la climatització, ens ha dit vostè, en segons quins establiments. Bé, jo demano: vostè creu que és factible fer estalvi d'energia amb portes corredisses dels establiments oberts o no?

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Font.

Senyora Calvó.

La Sra. Sílvia Calvó:

Sí, senyor Font. No cal riure, eh?, perquè els fets que jo he explicat quant a aquestes temperatures que superen els 20 °C són fets que m'han traslladat l'equip de funcionaris, que ha anat a inspeccionar 300 establiments. Per tant, no cal fer broma; són fets que existeixen, objectius, i que han constatat els mateixos inspectors per la casuística dels locals, que cada local té la seva casuística. Al meu despatx, al migdia fa 24 °C i sense la calefacció. Per tant, vostè sap perfectament que, d'acord amb la tipologia del local, la temperatura pot ser superior a aquella que puguem estipular per decret. Per tant, doncs, és un trasllat molt objectiu que he fet en aquesta cambra.

Pel que fa a les portes corredisses, és un element, doncs, aquestes cortines d'aire que no estava incorporat en el decret. Ja us he dit abans que les mesures que nosaltres hem incorporat en el decret, les hem treballat amb el sector i havien de ser mesures de fàcil implementació, perquè aquest decret té una durada de dos mesos. Per tant, els sectors empresarials ens van demanar que tot el que suposés haver de fer obres i anar a recórrer a subministraments de materials amb la conjuntura actual —en què ja sabem que el sector de construcció, i vostè ho sap més que jo, té dificultats en proveir-se determinats materials— no es recollís en el decret.

Ara bé, si parlem concretament de les cortines d'aire i això, les cortines d'aire representen aproximadament un 10 % del consum d'un gran establiment: un 10 %. Per tant, la resta de mesures representen el 90 % del consum d'aquest establiment, i nosaltres hem volgut treballar sobre la resta de mesures. Probablement, quant a sensació, la ciutadania pot tindre la sensació aquesta que no s'està fent un esforç de reduir el consum, però s'estan treballant altres aspectes i altres infraestructures que impliquen un consum important a dintre de

l'establiment. I aquí és on nosaltres hem estat treballant i hem tingut els resultats amb les dades que us estic presentant, que us ha explicat fa una estona.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyora ministra.

Segona repregunta, senyor Font.

El Sr. Jordi Font:

Sí, no parlo de sensacions, parlo de certituds i de certeses. I de totes maneres, quan es pren la temperatura d'un local és ben evident que, si la vas a prendre al migdia i estàs en una exposició ple sud, tindràs una temperatura que no tindrà res a veure amb les hores comercials de les cinc a les nou de la nit, com tenen oberts molts establiments en aquest país.

Quan a les cortines d'aire, també caldria saber si s'han revisat o no s'han revisat, perquè jo, que soc una miqueta tècnic en l'assumpte, i vostè ho pot comprovar sense ser tècnica, passant per les voreres veurà els efectes diferencials que tenen algunes cortines en comparació amb els altres. És a dir, una cortina d'aire ha d'operar com a cortina i privar que l'aire fred que crida l'aire calent de l'interior travessi aquella cortina. Però és que hi ha moltes cortines: només ha de passejar-se per la vorera i ho veurà, i és per això que la gent té aquesta sensació? No!, té aquesta certitud. Passant a dos metres de la botiga hi ha cortines d'aire que escupen cap a fora l'aire calent. I això no s'ha rebassat.

I després encara és més greu. I jo dic: no seria bo fer una recomanació a la gent que sí que té portes mecàniques, equipades les botigues, que les tanqués? Segur que aquella gent encara estalviaria una miqueta més. No sé si se'ls ha de compensar, perquè ells diuen que hi ha una argumentació comercial que, si tens la porta oberta, atreu molt més el públic. Ho puc entendre, però estem en un període de recessió i jo demano: s'ha fet alguna cosa per convèncer aquests establiments que utilitzin els mitjans que ja tenen per ser encara més estalviadors?

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Font.

Senyora Calvó.

La Sra. Sílvia Calvó:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Sí, efectivament, quan els equips d'inspecció van a veure aquests establiments recullen i expliquen les mesures del decret i fan recomanacions d'acord a la tipologia de cada local. Per tant, al final són persones tècniques que es posen a disposició també de tots els locals

i de les empreses per poder també treballar en el sentit d'una reducció del consum, que és el que busquem tots. Per tant, efectivament, quan hi van els inspectors, poden fer, poden explicar les mesures d'obligatori compliment i recomanar altres mesures si ho consideren necessari. Al final, ens estem concentrant molt en les cortines d'aire però les portes que es tanquen i s'obren, si hi ha una gran afluència de visitants en un espai doncs també tenen un impacte sobre el consum energètic. Per tant, no ens concentrem només a parlar de les cortines d'aire, perquè hi ha altres elements que també interfereixen en el consum i que impacten sobre el consum energètic. Una porta que s'obre i es tanca en uns dies de gran afluència té un impacte molt important sobre el consum. Per tant, no és perquè tanquem les portes o perquè canviem totes les cortines d'aire que assolirem una reducció del consum molt més important.

En tot cas, les dades també hi són: són dades objectives. El sector comercial ja ha reduït més d'un 15 % el seu consum energètic. Per tant, això també demostra que tot aquest treball que hem fet amb les organitzacions empresarials està donant els seus fruits. I seguirem treballant, evidentment, perquè no cal que ens quedem aquí. Hem de seguir treballant en aquesta matèria i hem de treballar amb mesures d'aplicació immediata, que és el que estem fent, i després hem de seguir treballant amb els sectors amb mesures que tinguin més continuïtat en el temps, perquè, efectivament, jo crec que compartim tots en aquesta cambra que hem de mirar d'estalviar al màxim.

Per tant, quan hàgim sortit d'aquesta crisi, diguem-ne, concreta, seguirem treballant amb el sector empresarial per implementar mesures a llarg termini, i aquí és on hi poden haver incentius per modificar determinats elements dels espais que contribueixin en una reducció del consum a llarg termini.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyora ministra.

Pregunta número 4: Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel Molt Il·lustre Senyor Jordi Font Mariné, conseller general del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 2 de gener del 2023, relativa als incompliments dels terminis per als desenvolupaments reglamentaris.

Fou registrada amb el número 1 i s'ha publicat en el Butlletí número 1/2023 del 2 de gener.

Exposa la pregunta el senyor Jordi Font.

El Sr. Jordi Font:

Gràcies.

Bé, suposo que no m'acusaran de no haver fet la feina, com aquí se'ns ha acusat alguns. Primer vaig fer una demanda d'informació i després, arran de la segona resposta, ja vaig fer la pregunta oral que avui plantejo aquí. I aquesta pregunta és una pregunta que formulo als diferents ministeris amb relació a la mancança de reglaments per poder aplicar les lleis

que tenim votades en aquest parlament. Llavors la pregunta concreta diu: quins són els reglaments i les normatives que el Govern ha d'implementar de totes les lleis que han estat aprovades en les dues darreres legislatures i que encara resten pendents d'aprovar? I quin és el calendari previst per a la tramitació, aprovació i publicació de tots aquests reglaments i normes?

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Font.

Pel Govern...

El Sr. Xavier Espot:

Sí, disculpi, és que estic...

La Sra. síndica general:

Senyor cap de Govern, endavant...

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies, senyora síndica.

Estic una mica perplex perquè crec que aquest no era l'intitulat de la pregunta que se'm formulava, oi? És a dir, aquesta...

La Sra. síndica general:

És el que jo estava també revisant, senyor Font.

El Sr. Xavier Espot:

Vostè acaba de llegir l'intitulat de la pregunta escrita que ens va enviar.

El Sr. Jordi Font:

Disculpi, té tota la raó, senyor cap de Govern.

La Sra. síndica general:

Per això, jo també ho estava revisant. La pot tornar a llegir, senyor Font?

El Sr. Xavier Espot:

... la qual ja ha estat contestada, per tant, entenc que...

El Sr. Jordi Font:

No... A conseqüència de les diferents preguntes escrites —gràcies d'haver-me rectificat, senyor cap de Govern—, demano: si el Govern era conscient de tota la feina de desplegament reglamentari pendent de realitzar. Ara sí, no?

El Sr. Xavier Espot:

Ara sí.

La Sra. sàndica general:

Sí, ara sí.

Endavant, senyor cap de Govern.

El Sr. Xavier Espot:

Molt bé. Gràcies, senyora sàndica, i gràcies per aquest aclariment, senyor conseller.

Ho he dit també a fi de no haver de reiterar allò que ja consta per escrit i del qual vostè té coneixement. Però potser val la pena per a aquells ciutadans i ciutadanes que ens escolten, i també pels mitjans de comunicació aquí presents, que fem un breu resum del resultat d'aquesta feina que s'ha dut a terme i que ha estat molt útil arran de les seves preguntes. Perquè tot i que cada ministeri, evidentment, era perfectament conscient no només de la feina que quedava per fer, però sobretot de la feina que s'ha fet, no teníem aquest treball de sistematització, de compilació, agrupat, del desplegament reglamentari que s'ha d'escometre i també que s'ha escomès durant les dues últimes legislatures.

Per tant, amb aquest objectiu jo, m'agradaria recollir algunes xifres, algunes dades que crec que també obriran els ulls de la ciutadania sobre l'abast de la feina que s'encomana al Govern i sobre l'abast de la feina que ha dut a terme ja el Govern. En les dues últimes legislatures, si sumem el total d'encomanes reglamentàries que s'han dut a terme, estem parlant de més de 400 reglaments, dels quals 252 ja han estat aprovats, i dels quals només, dels que no han estat aprovats, 58 no ho han estat fora de termini. És a dir, encara tenim un paquet o un gruix important de reglaments que no estan aprovats, però encara estem dins del termini en el qual es poden aprovar o estem, diguem, no estem en situació d'incompliment perquè no hi havia termini concret d'aprovació d'aquest reglament.

Per tant, jo crec que les xifres no són pas tan dolentes. D'aquests 405 reglaments, que només 58 —58— no s'hagin aprovat en el termini indicat —per tant, estem parlant aproximadament d'un 14 % d'aquest gruix de reglaments, tenint en compte que estem parlant de 400 reglaments, que no és poca cosa—, crec que, evidentment, no és per fer autofelicitar-nos, però tampoc és per fer-ne una constatació absolutament, diguem, desastrosa i catastròfica.

Gràcies, senyora sàndica.

La Sra. sàndica general:

Gràcies a vostè, senyor cap de Govern.

La seva rèplica, senyor Font.

El Sr. Jordi Font:

Sí, gràcies.

Bé, entenc perfectament que no ens quadrin els números perquè és bastant complicat. Però, vull dir, jo penso que el que no té massa, massa importància és la concreció exacta dels números. Jo llegiré l'escrit que he preparat; ja veurà que els meus números no corresponen amb els seus, i, en canvi, sí que faig un reconeixement del que vostè ha dit i ho reconec obertament amb el meu escrit.

Jo entenc perfectament que, vista la quantitat de reglaments mancants en aquests moments, les situacions ministeri per ministeri encara hi podríem estar repassant i valorant si algun falta o no falta, perquè no m'ha quedat clar amb les aportacions que m'han fet els diferents ministeris. Jo penso que això és una situació greu, que hi hagi lleis que tinguin uns terminis per a complir els reglaments i que aquests reglaments no es facin. Jo crec que aquesta situació també està una mica agreujada per l'actitud que m'atreviria a qualificar de supèrbia pel que fa referència als ministeris de Presidència i d'Afers Exteriors, que ni tan sols s'han dignat a respondre a la meua pregunta escrita que he dirigit des d'aquesta cambra. Bé, vull suposar, fent un exercici de generositat extrema, que no tenen cap reglament pendent o que s'han descuidat de contestar-me: no és greu —bé, quina *cara*, no?, jo diria, però és igual—.

Si desitgem, si destinem la nostra atenció com a legisladors a les respostes que han fet els altres ministeris, complint —com no pot ser d'altra manera— la seva obligació, podem constatar —segons els meus números, que discrepen una mica dels números del cap de Govern— que uns 90 reglaments, dels quals no hauríem de..., hi ha 90 reglaments que queden per aprovar i hauríem de diferenciar aquests 90 reglaments en dos grups ben diferenciats.

El primer grup, sobre el qual poca cosa tindríem a objectar, que és una quantitat d'uns 43 reglaments, que les seves llistes respectives els adjudica..., les seves lleis, perdó, respectives els adjudica un termini per elaborar els esmentats reglaments que encara no ha expirat: doncs aquests reglaments estan dintre de la normalitat i d'un curs normal. Només afegir que la gran majoria d'aquests reglaments que estan pendents d'aprovació, segons les dades que m'han facilitat els diferents ministeris, la gran majoria d'aquests reglaments han d'estar aprovats el primer trimestre del 2023. Caldrà, doncs, una atenció especial del proper legislatiu sobre la qüestió i una bona dedicació, en especial de l'Executiu, per complir amb l'obligació.

La cosa, o més ben dita, la garantia jurídica aquella que tan sovint mencionem en aquesta sala, és complir què?, de quina manera?, per a tots aquells que estan fora de termini. 46 reglaments em surten a mi que falten per aprovar i que estan fora de termini. Voldria precisar no obstant, en honor a la veritat, que segons es desprèn de les respostes rebudes aquest any 2022 —i aquí corroboro el que diu el senyor cap de Govern—, el 2022 passat ha estat un any prolífer i la quantitat de reglaments aprovats és important, però no suficient per acabar de complir amb el que necessitàvem. Crec que la situació és molt greu i molt

preocupant. En alguns reglaments d'aquest grup el retard és, sincerament, inacceptable. És a dir, no he sabut calcular de quants anys està endarrerit; hi ha alguns que en són anys.

Sincerament caldria, crec jo, que el legislatiu, o altrament dit, els representants directes del poble, hauríem de tenir una eina per poder obligar el Govern a complir amb les seves obligacions. Com voleu que no tinguem desafecció de la ciutadania per la cosa pública si no ens dotem d'eines per fer i exigir que qui hauria de ser l'exemple de l'aplicació de les lleis és, en primera instància, el primer a incomplir-les? Jo, de la mateixa manera que hem viscut, o més ben dit, estem encara vivint una estranya situació en la qual semblaria que si el legislatiu no acaba la seva feina i a tal efecte estem atapeint les properes sessions de Consell General no tenint data d'eleccions, també caldria que, en contrapartida, el Govern no pogués acabar el seu recorregut, per no dir mandat, si no acabés la feina que li falta.

Gràcies.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Font.

Per la dúplica, senyor cap de Govern.

El Sr. Xavier Esport:

Sí, gràcies, senyora síndica.

Li dic amb tota simpatia, eh?, senyor Font, però em sembla que està una mica despistat avui perquè crec que ens ha dit que hi havia dos ministeris, o dos ministres, que fins i tot ha titllat de superbs pel motiu segons el qual no li haurien contestat les seves preguntes. Escolti, jo tinc aquí el resultat de totes les preguntes que se li han tramès i crec que tots i cadascun dels ministeris han donat resposta a la seva pregunta.

Ha dit que el Ministeri d'Afers Exteriors no li havia contestat: el dia 20 de desembre li va contestar i li va adjuntar el mateix quadre que li ha adjuntat tots els ministeris, perquè li han volgut fer un format unificat i clarificador perquè ho tingués molt clar, on hi ha tot el desplegament reglamentari —que dimana, en aquest cas concretament, només d'una llei, a diferència d'altres ministeris on hi ha moltes més lleis— amb els terminis d'aprovació, els terminis a la data límit d'elaboració i les dates previstes d'aprovació. I, en el cas del Ministeri de Presidència, Economia i Empresa, és veritat que és l'únic ministeri que ha adoptat un format sensiblement diferent, però hi ha el llistat també de tots els reglaments que s'han desenvolupat o que s'han desenvolupat o que s'han de desenvolupar, i a més a més, doncs, tot i que no hi ha un quadre amb el calendari concret, es remet, doncs, a la compareixença que va fer el mateix ministre, on ja va explicar aquest calendari. Per tant, crec que no es pot queixar que no se li hagi donat resposta deguda, puntual i rigorosa a les seves demandes d'informació.

Miri, crec que... Vostè ha fet una reflexió que, en definitiva, jo crec que és prou evocadora i reveladora de quin és el seu concepte de la relació entre les institucions i del funcionament del sistema democràtic. En lloc de dir, o d'interpel·lar-nos tots plegats sobre si realment era oportú o necessari haver encomanat unilateralment al Govern més de 400 reglaments en

vuit anys, i d'intentar plantejar-nos entre tots plegats si això era una bona cosa, era necessari o no —potser sí que ho és—, i dir, doncs, que potser el fet que hi hagi un petit percentatge d'incompliment —ho vull recordar, un 14 %— potser ens hauria d'empènyer a intentar, a entendre per què hi ha aquest incompliment, a intentar evitar que hi hagi aquests incompliments en el futur i, per tant, a intentar facilitar-nos la feina mútuament, o dialogar mútuament, o parlar abans per intentar evitar aquests incompliments, la seva resposta a aquesta problemàtica és «hem d'adoptar una eina legal per picar al Govern i castigar-lo perquè no compleix els dictats i els mandats que venen del legislatiu». Bé, és la seva forma de conceptuar la política. Vostès creuen que les institucions han de batallar les unes contra les altres: avui ha quedat clarament evidenciat amb aquest reguitzell de preguntes «interessants i elevades» que ens ha fet el president del seu grup parlamentari. Nosaltres, en canvi, tenim un concepte diferent de quina ha de ser la interrelació entre les institucions i, per tant, el que creiem és que, evidentment, el Govern, quan entra un projecte de llei, ha d'intentar, en la mesura del possible, consensuar-lo i intentar valorar, en la mesura del possible, introduir aquelles esmenes que l'oposició pugui formular; aquesta és la nostra forma de veure-ho. I de la mateixa manera creiem —creiem, i la majoria parlamentària n'ha fet gala i els ho vull agrair— que quan aprovem aquesta llei, i s'estableixen desplegaments reglamentaris, és de rebut, doncs, que abans es pugui valorar amb el Govern si aquests desplegaments reglamentaris són necessaris i, sobretot, si tenim la capacitat humana i logística de dur a terme aquests desplegaments reglamentaris.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Espot.

Repreguntes?

Senyor Font, primera repregunta.

El Sr. Jordi Font:

Sí, el nostre concepte és el nostre, i el que volem és ser eficaços. I quan jo he dit «obligar» i vostè hi ha afegit «i si no, castigar»: això no ho he dit jo, això ho ha dit vostè. Si us plau.

De totes maneres, li voldria també dir que la nostre manera de procedir amb la relació entre el legislatiu i l'executiu ve sobretot manada per la majoria. Nosaltres no tenim aquesta manera de fer que totes les lleis han de tenir reglaments. Les lleis haurien de ser, la major part, molt més explícites per no haver-nos de remetre després a votacions de reglaments específics. I quan jo dic que el nostre concepte és diferent, és que nosaltres intentem, o voldríem intentar, que tothom que estigui implicat en la vida pública d'aquest país respecti la llei. Perquè sinó, si no la respectem, després és difícil d'exigir als altres que la respectin. I quan en una llei posem que el Govern té tres mesos, sis mesos, un any, dos anys..., el que faci falta per fer una llei, jo penso que el que hauria de fer el Govern és fer-ho. I a més, que gairebé sempre aquestes iniciatives parlamentàries no són nostres, són seves. És a dir, que vostès mateixos, seves —del Govern i de la majoria parlamentària que els dona suport—, perquè les nostres, ben poques queden aprovades, malauradament.

Bé, jo de totes maneres crec que s'hauria de ser més pràctic amb les coses. És a dir, el que no entenc és quan una llei queda aprovada per aquesta cambra, quin és el pas següent que ha de fer Govern i qui és el responsable per continuar el procés d'aquesta llei? Si hi ha en aquella llei l'obligatorietat de fer un reglament, qui és el que s'ha d'encarregar d'allò? El cap de Govern, suposo que no; el ministre, potser tampoc —no cal arribar a aquest nivell—; però el secretari d'estat, el director del departament, jo crec que automàticament s'haurien de posar a treballar en l'elaboració d'aquell reglament. Perquè hem de ser ben conscients: una llei que, per a aplicar-se, ha de tenir uns reglaments d'aplicació, si no els té és paper mullat. No creu que em podria dir a veure qui és el responsable en els diferents departaments de tirar endavant els processos perquè els reglaments siguin una continuïtat? No cal picar ni donar ordres: ha de ser automàtic. Qui se n'hauria que cuidar, segons vostès?

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Font.

Senyor Espot...

El Sr. Xavier Espot:

Sí. Gràcies, senyora síndica.

Miri, jo li recordo una vegada més, és a dir, estem parlant d'un volum importantíssim de 400 reglaments que, quan jo ho vaig veure, la veritat és que em vaig posar les mans al cap; no em pensava que n'hi hagués tants: 400 reglaments en vuit anys. Només un 14 % —en tot cas, d'acord amb les nostres xifres, crec que variarien sensiblement, però no massa—, només un 14 %, a data d'avui —tot i haver expirat la data límit que establia la llei, no s'han aprovat—. Però és que, a més a més, d'aquest 14 % res no diu que no s'hagin ja començat a elaborar i a treballar, perquè molts d'aquests reglaments ja s'han començat a elaborar i a treballar.

A vegades, òbviament que és important complir la llei; només faltaria. I que les pròpies administracions públiques —el Consell també, per cert— són les que han de donar un exemple; han de tenir un clar rol d'exemplaritat. Però també és veritat que alguns d'aquests reglaments tenen un impacte molt important. S'hi ha referit, per exemple, ara la ministra de Medi Ambient pel que fa a les mesures d'estalvi energètic. Però podríem parlar de moltes altres temàtiques que tenen un impacte molt important en la ciutadania o en col·lectius concrets i que, per tant, a vegades crec que és aconsellable i es pot entendre que, tot i que hagi expirat el termini límit per aprovar aquest reglament, potser cal esperar uns mesos més i acabar d'assolir un reglament que estigui suficientment consensuat, que sigui suficientment satisfactori, en definitiva, per a aquells usuaris o aquells destinataris de la norma que s'acabarà aprovant.

Miri, li donaré un exemple concret, perquè justament han parlat d'aquest ministeri. El Ministeri d'Afers Exteriors segurament és un dels ministeris que ha promogut menys corpus legal i que, per tant, té menys obligacions de desenvolupament reglamentari. Però precisament la legislatura passada es va aprovar una llei que dimana d'aquest ministeri que

és molt important, que és la Llei del cos diplomàtic, que és la que, en definitiva, regula l'estatut de totes aquelles persones que formen part d'aquest important ministeri i, com en el cas de la Llei de la funció pública o la Llei del Cos d'Educació o la Llei de la Policia o la Llei de Bombers, hi ha un important desplegament reglamentari. Bé, no ens hem d'amagar: és cert, doncs, que en aquest cas concret ja estem fora de termini, d'acord? Però també és veritat que des del primer dia s'han fet molts esforços, no només per part de la ministra, també per part de les direccions, per part dels diferents tècnics, per elaborar els reglaments que dimanen d'aquesta llei; per exemple, el que fa referència a la mobilitat, al sistema de compensacions, a la carrera diplomàtica, al desenvolupament de les funcions consulars, les immunitats i els privilegis. Són qüestions complexes; són qüestions que afecten individualitzadament a moltes persones que formen part de la plantilla d'aquest ministeri i, per tant, jo crec que, efectivament, no hem arribat a temps. Però potser és millor no arribar a temps, trigar una mica més i acabar assolint uns reglaments en totes aquestes temàtiques que siguin reglaments que satisfacin, òbviament, l'interès general i l'interès del Ministeri d'Afers Exteriors, i de retruc,...

La Sra. síndica general:

Ha d'anar acabant...

El Sr. Xavier Espot:

... si és possible també, l'interès i les necessitats del mateix personal diplomàtic o del personal que pertany al Ministeri d'Afers Exteriors. Per tant, no fem una constatació i unes conclusions crues i taxatives, perquè tot això després s'ha d'aterrar i s'ha de filar molt prim. I evidentment, jo no estic dient que el Govern ho hagi fet tot bé. Clar que no ho ha fet tot bé!, si haguéssim aprovat tots els reglaments en el termini establert ho hauríem fet bé. No ho hem fet del tot bé, és clar que no, però tampoc ho hem fet tan malament. Déu-n'hi-do que només 14 % dels reglaments d'un gruix de 400 reglaments no s'hagin aprovat en el termini indicat tenint en compte, a més a més, aquestes consideracions que he esmentat. Crec que el Govern pot dir que ha fet molta feina i que ha fet bona feina.

La Sra. síndica general:

Vagi acabant, senyor cap de Govern...

El Sr. Xavier Espot:

I vull recordar-li, i em dirà que és una excusa, però també ho hem de dir. D'aquests vuit anys que estem mirant en perspectiva, dos anys —com a mínim— són dos anys perduts des d'una perspectiva de desenvolupament reglamentari, perquè, com vostè comprendrà, no ens hi hem pogut dedicar. Per tant, estem parlant d'un termini de sis anys en el qual jo crec que s'ha fet força feina. Ara bé, l'hem d'acabar de culminar: estic totalment d'acord amb vostè.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor cap de Govern.

Segona repregunta. Senyor Font.

El Sr. Jordi Font:

Sí, un 14 % pot ser molt poc, però per a mi és molt massa, és a dir... I endarrerir les discussions, si s'ha donat un termini en aquella llei per fer aquell reglament, jo penso que no ens aporta gran cosa. Però tot i així, si vostè creu que això està justificat, jo crec que hi hauria d'haver transparència i rigor, i dir «demanem una pròrroga del reglament perquè tenim aquest problema concret» i tothom n'està assabentat. Però en canvi, d'aquesta manera ens trobem que moltes resolucions judicials, algunes d'elles —jo no hi entenc, d'això, però pel que m'expliquen—, s'han d'agafar amb falta de reglaments. I jo demano: pot algun ministre o algun secretari d'estat o algun director agafar la decisió de no començar a elaborar un reglament quan una llei està aprovada? Pot? Jo ho demano. Doncs aleshores, no ho entenc.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Font.

Senyor cap de Govern?

El Sr. Xavier Espot:

És clar que no pot —i gràcies, senyora síndica—, és clar que no pot. I a més a més, a mi no em consta que cap director ni cap funcionari ni cap treballador públic hagi pres unilateralment la decisió de no desenvolupar o de no donar compliment a una disposició legal. És que no estem parlant d'això; no estem parlant d'això. Per què ara hem de posar el focus en els treballadors públics? Ells fan la seva feina, el que passa és que a vegades la fan amb el temps i amb els recursos de què disposen. Jo crec que vostè ha llançat una bona idea, però jo li intentaré completar aquesta idea. Vostè diu «si establim un termini d'elaboració d'un reglament i no es pot arribar a aquest termini, a complir aquest desenvolupament reglamentari, seria bo que el Govern, per exemple, ho comunicés al Consell General i expliqués o motivés per quin motiu o per quina raó no pot desenvolupar aquest reglament». Em sembla perfecte; ho podem introduir com a mecanisme de funcionament. Em sembla fantàstic, però jo ho complementaria.

De la mateixa manera que quan vostès entren en una proposició de llei hi ha una previsió reglamentària del Consell General en què el Govern té un termini per fer un criteri i, per tant, per emetre la seva opinió, per què no introduïm també un tràmit addicional que, quan vostès estableixen una obligació de desenvolupament reglamentari i decideixen en comissió —sense consultar-ho al Govern— que ho han de desenvolupar en un mes, en dos mesos o en tres mesos, per què no establim també un tràmit de consulta —dic bé, preceptiu, però no vinculant, eh?, que no perjudiqui les seves competències—, però un tràmit de consulta preceptiu i no vinculant en què el Govern, que és el coneixedor de la situació, dels seus recursos i de les seves capacitats, els pugui dir «doncs nosaltres creiem que, per la

complexitat de la temàtica, necessitem tres mesos o sis mesos o un any»? Fem-ho. Em sembla molt bé. Ara bé, com sempre, la lleialtat institucional va a dues bandes i, per tant, les obligacions i els drets els tenim evidentment des del Consell General, però també des del Govern. Si ho veiem així, si anem tots braç a braç i intentem millorar les coses en benefici de l'interès general. jo crec que en sortirem clarament beneficiats.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor cap de Govern.

Tercera repregunta, senyor Font.

El Sr. Jordi Font:

Sí, vostè m'agrada perquè col·labora i veig que al final potser en traurem alguna cosa de positiu. Però jo no ho tenia entès així, perquè cada vegada que he treballat en una comissió, els senyors consellers dels grups parlamentaris que representen el Govern estan completament en contacte amb el Govern, i qualsevol esmena que fan i qualsevol cosa i variació que fan us la consulten. A mi no m'expliqueu això, perquè aquí hi ha companyes i companys que estem farts de comentar i de fer broma al respecte. És a dir, que si no ho fan, potser no us n'assabenteu.

Bé, jo voldria saber una altra qüestió, perquè també jo estic buscant tots els motius que em poden arribar a convèncer per donar-vos una mica més de disculpa de la que no us vull donar. És a dir, elaborar un reglament d'una llei té un cost i aquest cost pot significar que es paralitzi per un temps aquesta elaboració del Reglament? Perquè vostè abans ha fet menció dels funcionaris, i jo no he citat únicament els funcionaris: quan he demanat «pot un ministre, un secretari d'Estat, un director...?», aquests no són els funcionaris de torn. Sí, són ells els que agafen la decisió de paralitzar l'elaboració d'un reglament o no, i vostè m'ha dit «home, jo sé que la funció pública no ho farà això». No, no, jo la funció pública la respecto i, quan li encomanen una feina, estic convençut que la fa. Ara, falta que se'ls mani la feina, i a vegades potser el que no està ben estructurat és el comandament.

Llavors per això jo dic, potser també un altre factor que pot ser determinant és el cost de l'elaboració d'aquest reglament, a part de la complicació que ja hem esmentat abans. Potser això té un cost i potser necessita un temps de dilació per començar a fer aquell reglament. És que jo no trobo cap excusa perquè l'endemà que hi hagi una llei aprovada no hi hagi algú que es responsabilitzi d'elaborar un reglament. I si es responsabilitza, aquell reglament ha de sortir. I jo demano si és una qüestió de diners.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Font.

Senyor Espot, endavant.

El Sr. Xavier Espot:

Sí, senyor Font, els directors són funcionaris, eh? En tot cas, és que jo crec que no va d'això, no va d'una mà negra o d'una voluntat malèvola de no voler desenvolupar les lleis o que algú fins i tot, per deixadesa o per negligència, no s'encarregui del desenvolupament reglamentari que li correspon. Li puc garantir que els ministres i els secretaris d'estat fan un seguiment acurat de les lleis que s'aproven; que tan bon punt es publiquen al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra es trameten les instruccions oportunes a les direccions, als caps d'àrea i a la resta de funcionaris i de treballadors, cadascú des del seu àmbit i des de la seva competència, perquè treballin en l'elaboració reglamentària. A vegades, si no es pot fer amb els mateixos recursos de l'Administració —sempre que podem, ho fem per estalviar recursos, com deia la senyora Montaner—, que evidentment hem de fer, però a vegades la complexitat, la complexitat, fa que haguem de delegar-ho o demanar-ho a través d'un assessorament extern.

Ara bé, pot passar en una petita proporció, com ja he assenyalat, que en alguns casos, tot i així, tot i aquesta voluntat, tot i aquest treball previ, tot i aquest incís que s'està donant al compliment de les disposicions legals, doncs no s'hi arribi per diversos motius. I principalment, ja li dic, hi ha una part que ha estat per un excés de feina —que no es pot arribar a tot— i una altra part que diria —que estaria fent, diem, un càlcul molt poc empíric i aproximat—, però també hi ha una part important on hi ha una voluntat de continuar dialogant, treballant i consensuant el contingut d'aquests reglaments. I això fa que a vegades el termini no és suficient per arribar a aquest resultat òptim que és el que nosaltres defensem.

I simplement per acabar, evidentment que els grups parlamentaris de la majoria i el Govern estem en contacte permanent en l'elaboració de les normes legals. Òbviament que sí, però dit això, pel cas que no ho fos, jo crec que si vostè vol introduir aquest tràmit addicional, el corol·lari lògic seria que també introduíssim aquest altre tràmit addicional. Crec que és el que acabaria de tancar el cercle i el que acabaria de preservar i respectar les competències i els drets, interessos i anhels de cadascuna de les institucions que, en definitiva, com deia abans, crec que hem de caminar junts.

Gràcies.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor cap de Govern.

Quarta repregunta, senyor Font.

El Sr. Jordi Font:

Quarta i última, i així crec que haurem *envisatjat* totes les eventualitats de les possibles causes d'aquest 14 % que jo considero que és molt greu. És a dir, entenc que vostès vulguin precisar l'esperit de la llei i fer les investigacions necessàries perquè aquesta llei, aquest reglament, fins i tot pactar-lo o treballar-lo amb la part privada, etcètera, vostè m'ha citat diversos exemples. Però jo entenc que això va una mica més enllà de l'atribució, perquè

el reglament és per precisar una iniciativa legislativa, i aquesta iniciativa legislativa ha quedat prou definida, i si no ha quedat prou definida és que tots nosaltres no hem fet prou bé la llei. És a dir, el reglament no té per què tenir tants dubtes ideològics. Llavors jo em demano: és per algun interès polític o per millorar alguna vegada la llei, que es fa aquesta demora del reglament? Perquè ja és l'única possibilitat que em cap, per veure el què, perquè si no, no ho entenc. És a dir, si la llei és prou precisa, l'esperit de la llei marca el que ha de marcar i els reglaments, l'únic que han de fer són reglaments d'aplicació i marcar com s'ha d'aplicar aquell esperit legislatiu donat per la Cambra, no ho acabo d'entendre.

Vull dir, i l'hi dic sincerament, si es pot trobar alguna solució, estem oberts. No a censurar i no a bastonar, no. Nosaltres el que volem és que aquest 14 % desaparegui, perquè això és trist, que les lleis no tinguin el seu curs legal i que un cop es marca que un reglament ha d'estar aprovat amb tal data no ho estigui, perquè això marca poca serietat. Llavors, jo dic, potser no s'ha definit prou bé l'esperit polític de la llei quan s'ha entrat i llavors s'ha de precisar a través del reglament. Vostè ho veu així o no?

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Font.

Senyor cap de Govern.

El Sr. Xavier Espot:

Jo sincerament penso que els motius immediats i concrets són els que li he assenyalat. Crec que no n'hi ha cap altre: o excés de feina o, a vegades, voluntat de demora en l'aprovació per intentar assolir un text que sigui suficientment satisfactori i consensuat. Del que es tracta és de prendre en consciència —que crec que això ja és el cas. Ja ho era abans de les seves preguntes, perquè tots els ministres sabien perfectament quina feina tenien entre mans i tots els secretaris d'Estat i tots els directors i la resta de personal en matèria de desenvolupament reglamentari—, i a partir d'aquí, intentar posar fil a l'agulla per assolir aquest desplegament reglamentari al més aviat possible.

Però, i no és excusa, però des de la bancada on estan vostès les coses es veuen d'una manera, i des d'on estem nosaltres es veuen d'una altra. I vostès també han estat allà, i vostès saben que no tot és tan fàcil, que hi ha baixes, que hi ha dificultats, que els procediments per a la cobertura de les places són també complicats, que a vegades no tenim tots els recursos que podríem tenir, fins i tot econòmics quan hem de demanar un assessorament extern, que hi ha uns procediments de fiscalització que alenteixen també aquestes demandes d'assessorament extern... Les coses, la vida no es bufar i fer ampolles, i menys la tasca governamental, i crec que vostès també n'haurien de ser conscients. Entenc que vostès fan la seva tasca d'oposició i han de fiscalitzar i han d'intentar magnificar un eventual incompliment. Però crec, sincerament, que tampoc n'hi ha per fer-ne una constatació dramàtica. No n'hi ha per fer una constatació dramàtica: de 400 reglaments, que només un 14 % no s'hagi implementat en el termini indicat a mi no em sembla que sigui, certament positiu, no ho és, però tampoc em sembla que sigui dramàtic.

Dit això, hem de fer tot allò que sigui necessari per intentar reduir i eliminar aquest percentatge d'incompliment, evidentment que sí. Però també li dic, i que no se'm mal interpreti, perquè jo no soc dels que defenso que l'activitat legislativa s'ha de reduir a la mínima expressió, perquè l'evolució de l'economia i de la societat fa que, evidentment, s'ha de legislar i que, a més a més, s'ha de ser reactius i que s'han de modificar les normes tantes vegades com calgui en defensa de l'interès general i del conjunt de la ciutadania. Però també és veritat que tots plegats —i dic bé: tots plegats; no atribueixo responsabilitats a ningú, perquè segurament tots tenim una part d'aquesta responsabilitat— hem de començar a fer una reflexió sobre si el nostre país, la nostra Administració, les nostres estructures, poden aguantar les costures d'una activitat legislativa i per extensió reglamentària de l'abast que hem tingut en els últims deu o dotze anys. Jo crec que això ho hem de reflexionar també tots plegats.

Si realment arribem a la conclusió que hem de continuar perquè és necessari, perquè en definitiva les lleis no són... I és en aquest sentit que deia que jo no soc d'aquells que defensen la mínima activitat legislativa. Sembla que les lleis siguin invencions dels consellers que només serveixen per complicar la vida quotidiana dels ciutadans; en la gran majoria dels casos li puc garantir que no és així. I jo sempre ho he reivindicat i ho he defensat. Cada llei conté mesures que tenen tendència a millorar...

La Sra. síndica general:

Vagi acabant, senyor Espot.

El Sr. Xavier Espot:

... tenen tendència a millorar la qualitat de vida dels ciutadans. Ara bé, si realment arribem a la conclusió que hem de continuar tenint aquesta activitat legislativa, i per tant, reglamentària, evidentment les nostres estructures administratives s'hauran d'incrementar. Potser, potser la millor solució és la contrària: és la de dir: intentem ser més eficients, afinar quines iniciatives legislatives i, per tant, també reglamentàries són absolutament necessàries, i això potser ens permetrà que puguem complir en els seus mateixos termes aquests terminis i que les lleis també es facin amb més pausa, amb més concert i de millor manera.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor cap de Govern.

Senyora Montaner, primera repregunta.

La Sra. Carine Montaner:

Gràcies, senyora síndica.

Doncs jo crec, senyor cap de Govern, que tenim un problema de bulímia legislativa. Jo respecto el seu posicionament; m'ha de respectar el meu. I mirar al cel no ho arregla. Estem aquí per parlar, per debatre i per trobar solucions.

Cada ministeri entra molts projectes de lleis. Què passa? Que jo crec que el ministeri, cada ministeri, es troba amb una saturació de feina, i és per això que hi ha un incompliment pel que fa al termini dels reglaments. Llavors, com ho podem fer? Jo aquí el que faré és compartir una idea: es podria, per exemple, legislar una regla segons la qual, per exemple, si un ministeri no està al dia dels seus reglaments, que el ministre no pugui entrar un projecte de llei suplementari. Amb l'excepció, evidentment, de lleis d'extrema urgència o d'oportunitat per al país. Això podria ser una via. Perquè avui en dia, fixeuvos, estem posant en el *planning* de les votacions del Ple del Consell General unes lleis que ni tan sols s'estan treballant en el marc de les comissions. I tot això per al mes de gener. Veiem, és a dir, fem lleis —perdoneu l'expressió—, com a xurros. Com a xurros. I això no pot funcionar de cap de les maneres. I és veritat que els consellers de la majoria han de demanar sempre al ministeri abans de votar una esmena. I això sempre és així. Fa vuit anys que estic en aquesta cambra.

La Sra. síndica general:

Formuli la pregunta, senyora Montaner.

La Sra. Carine Montaner:

Bé, ja sé la pregunta, senyora síndica, amb el llenguatge no verbal del cap de Govern. Doncs la meua pregunta és: veu factible, per exemple, aquest tipus de legislació per posar una regla, per justament obligar el compliment del ministeri a fer aquests reglaments?

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyora consellera.

Senyor cap de Govern.

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies, senyora síndica.

No sé a quin llenguatge no verbal es refereix. M'estic fregant els ulls perquè em piquen els ulls. No té res a veure amb el que vostè..., amb el que vostè està dient. Dit això, també és veritat que me'ls hauria pogut fregar, que no és el cas, perquè em sembla una mica una ocurrència el que vostè proposa.

Jo no estic d'acord amb això, amb aquest mantra que estem construint i que crec que no fa favor al conjunt d'institucions públiques, segons el qual aquí estem tenint aquí estem fent lleis com a xurros, aquí no es treballen les lleis... Escolti, potser vostè no se les treballa, no ho sé. No ho sé, vostè, el que fa. Però jo el que li puc dir és que, com a mínim, els consellers

de la majoria —i vull creure que també els de l'oposició— treballen, i de valent, les lleis, de la mateixa manera que els ministres i els seus equips se les treballen abans d'entrar-les a tràmit parlamentari. Que són perfectes? No. Que a vegades hi ha algun error? És clar, perquè l'error és humà. Que a vegades no donem del tot resposta a les necessitats dels ciutadans i s'han de modificar les lleis? Doncs sí, perquè la vida és així i perquè la gent a la vida no som perfectes. Ara, jo li puc dir, jo li puc dir que es treballen les lleis tant des del Govern com des del Consell General, i que aquí hi ha uns responsables polítics, independentment de la seva formació política, del seu grup parlamentari, que crec que de tant en tant també mereixen un reconeixement per la feina que fan. I crec que dir el que diu vostè no és fer honor a la feina que es fa ni a la realitat ni a la virtut que dimana d'aquesta cambra i del mateix Govern.

Perquè vostè diu «fem lleis com a xurros». D'acord. Faci'm una llista de les lleis que s'han aprovat aquesta legislatura i que no s'havien d'aprovar. Segurament vostè exclouria totes les lleis Covid; d'això, no en tinc cap dubte. Però a banda d'aquestes, deixem aquestes de banda: quines creu vostè que no hauríem d'haver aprovat? Anem-ho a justificar fil per randa. Segurament no. Ara bé, totes eren necessàries? Potser no, però li puc dir que la gran majoria s'han fet amb bona intenció i han tingut conseqüències positives per als ciutadans i les ciutadanes del nostre país. Per tant, intentem no fer massa afirmacions genèriques que jo crec que, a terme, el que acaben fent és desprestigiar les institucions i les persones que en formen part.

A partir d'aquí, jo no estic d'acord —i li he dit abans al senyor Font—, no estic d'acord amb el joc de *le bâton et la carotte*. Així de clar. I que el ministre que no compleix un reglament —primer: no és el ministre qui no compleix un desplegament reglamentari; és el Govern com a institució— dir que després no pot venir aquí presentar un determinat projecte de llei... Escolti, és que els ministres no presenten els projectes de llei per caprici, o perquè els hi ve de gust, o perquè cada projecte de llei que presenten després tenen una bonificació o un complement retributiu de tres-cents euros a final d'any. No: ho fan perquè fan honor a la seva feina i, per tant, tenen unes determinades competències i creuen que, d'acord amb les competències que tenen atribuïdes, en benefici de l'interès dels ciutadans i de les ciutadanes han d'entrar un determinat projecte de llei. De la mateixa manera que vostès, quan creuen que una part de la ciutadania té un anhel i té un neguit i s'ha de donar resposta a aquest anhel i a aquest neguit, entren una determinada proposició de llei. Veure-ho d'aquesta manera com ho veu vostè...

La Sra. síndica general:

Vagi acabant, senyor Espot.

El Sr. Xavier Espot:

... jo crec que és pervertir absolutament el sistema.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies.

Vol fer una altra repregunta?

Senyora Bonell, vostè volia fer una pregunta? Endavant.

La Sra. Mònica Bonell:

Gràcies, senyora síndica.

Senyor cap de Govern, i tots els ministres: doncs jo els vull felicitar per aquests 400 reglaments que sí que han complert el termini. I quan deia que aquest 14 % dels reglaments que no han complert el termini, i que tots en som una mica responsables, jo li diria, senyor Font, que efectivament: tots en som una mica responsables, perquè segurament tots els consellers que formem part de les comissions sabem que moltes vegades nosaltres modifiquem els terminis que des del Govern ens proposen en els projectes de llei, perquè moltes vegades creiem que sí, doncs, que aquella llei podria perfectament treballar-se el reglament amb un termini inferior. I ens equivoquem. En la gran part, no, perquè segurament d'aquests 400 reglaments que s'han aprovat, doncs segurament en un percentatge molt alt, si ho anem a mirar, haurem nosaltres modificat en comissió el termini que venia proposat des del Govern. I jo crec que també hem de ser conscients que nosaltres això... Vostè deia «ho fan tot consultant el Govern». Home, moltes vegades. És clar que consultem, però també la majoria de vegades nosaltres tenim la nostra autonomia i prenem les nostres pròpies decisions. I moltes vegades —no moltes, algunes— aquestes decisions no són gaire compartides pels membres del Govern. Però jo crec, doncs, que aquí està aquest *fair play*.

La Sra. síndica general:

Formuli la pregunta, senyora Bonell.

La Sra. Mònica Bonell:

Sí, senyora síndica.

La pregunta que volia formular, doncs, és si el Govern és conscient que moltes vegades modifiquem aquests terminis, i tot i que des del Govern ens diuen que no hi arribaran?

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyora Bonell.

Senyor cap de Govern.

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies, senyora síndica.

Que consti que la senyora Bonell no m'havia dit que faria aquesta pregunta. Per tant, doncs, no ens avisem tant com vostès diuen de les diferents actuacions que portem a terme. Efectivament, al final hi ha una mica aquest joc —i no ho dic en mal sentit, eh?— de l'estira-i-arronsa. I és normal. És a dir, cadascú, des del seu lloc, doncs defensa les seves posicions. I evidentment hi ha unes sinergies molt importants entre els grups parlamentaris de la majoria i el mateix Govern. Així ha de ser. Crec que així ha de ser. És normal que, a vegades, qui té el coneixement tècnic de determinades qüestions no és tant els ministres, sinó a vegades els mateixos equips dels ministres i, per tant, a l'hora de transaccionar esmenes, d'introduir determinades disposicions, doncs és molt raonable que ens comuniquem i que, per tant, intentem donar-nos satisfacció mútua. Però ni de bon tros aquí, tampoc, crec que no faria justícia donar la sensació que aquí el conjunt de consellers de la majoria estan absolutament plegats als dictats del Govern, perquè els puc assegurar que tenen plena autonomia, que a vegades decideixen coses amb les quals nosaltres no hi estem del tot d'acord i a vegades ells tenen raó i a vegades el temps ha revelat que nosaltres teníem raó. Però és el joc parlamentari i democràtic.

I vull assenyalar una cosa que també em sembla important: molt sovint, molt sovint es transaccionen esmenes o es redueixen terminis de desenvolupament reglamentari amb l'oposició del Govern per donar satisfacció als anhels i a les demandes de l'oposició. I per tant jo, des d'aquest punt de vista, també vull reivindicar-ho. I no passa res; forma part del joc democràtic i de la necessitat d'acostar posicions entre els diferents grups parlamentaris i, per tant, jo ho celebro i crec que de moment tampoc no se n'ha derivat cap drama de tot plegat.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor cap de Govern.

Senyora Bonell, no desitja preguntar més?

Senyor Pere López, la seva primera repregunta.

El Sr. Pere López:

Primera i espero que única, sí. Però és que em sorprèn una mica la bel·ligerància del cap de Govern cap al Consell General, ara atenuada amb el que, doncs, amb el llençol que li ha tirat la senyora Bonell, amb la que viu ja fa un temps, que sembla que el Govern està enfrontat amb el Consell General de manera permanent. I jo crec que una part del discurs que vostè ha fet avui —i aniré ràpid i després posaré alguna pregunta— no correspon amb la realitat. Vostè diu «és que ens han encomanat 450 reglaments» —que no se n'han aprovat 450, senyora Bonell, s'han aprovat 200, ara no tinc les xifres—. S'han encomanat 400 i escaig i s'han aprovat 200m, 200 i escaig, alguns dels quals —un 14 %, que no és poca cosa— fora de termini, i altres que encara doncs estan per desenvolupar.

Però és que el procés legislatiu al nostre país —que potser això sí que seria un debat a fer, senyor Espot—, és que la gran majoria d'iniciatives legislatives venen del Govern. Són

comptades, comptadíssimes, en aquests vuit anys, les proposicions de llei que han entrat els grups de la majoria, sobretot perquè les nostres, algunes que entrem normalment no superen el primer dels debats i ja no comporten obligacions reglamentàries a futur. Vull dir, ja moren en una fase bastant primària de la seva durada. És el Govern que legisla de manera a fer moltes disposicions reglamentàries. I jo crec que és aquí on segurament hi ha el problema. Després podem dir si sis anys..., sis mesos, perdó, o nou mesos, o dotze mesos o divuit mesos, però els projectes i lleis que vostès presenten estan farcits d'indicacions reglamentàries i temes que s'han de desenvolupar posteriorment. Per tant, vostè no pot dir —a mi em sembla— que el Govern, unilateralment, ha decidit enviar-nos 400 i escaig reglaments sense saber el que suposa fer un reglament i que no tenim la capacitat de fer-ho, que tenim, perdó, el Consell, i que tenim moltíssims problemes. Jo crec que vostè és conscient que, no ho sé, que el 95 % dels textos que s'entren són projectes de llei i que el 5 % són proposicions de llei, potser al llarg d'una legislatura?

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies a vostè, senyor López.

Senyor cap de Govern, teniu la paraula.

El Sr. Xavier Espot:

Sí, gràcies, senyora síndica.

És que no... Aquí no era un exercici de culpabilitzar-nos els uns als altres. Crec que estàvem fent una reflexió global i crec que, de bel·ligerància, poca. Si algú es caracteritza per la seva bel·ligerància és vostè.

Gràcies, senyora síndica.

La Sra. síndica general:

Gràcies, senyor Espot.

Doncs no havent-hi més punts a l'ordre del dia s'aixeca la sessió.

Bona tarda.

(Són les 18.18 h)

Llistat de preguntes al Govern amb resposta oral disponibles per a la sessió del dia 12 de gener del 2023

1. Pregunta amb resposta oral del Govern presentades pel Sr. Pere López, president del GPS, relatives als retards dels pagaments a proveïdors de l'Administració, amb declaració d'urgència, (Reg. Núm. 0006).
2. Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Pere López Agràs, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 30 de desembre del 2022, relativa a la concessió de l'heliport nacional, (Reg. Núm. 1055).
3. Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Pere López Agràs, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 30 de desembre del 2022, relativa al consum energètic de determinats locals comercials, (Reg. Núm. 1056).
4. Pregunta amb resposta oral del Govern, presentada pel M. I. Sr. Jordi Font Mariné, conseller general del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 2 de gener del 2022, relativa als incompliments dels terminis per als desenvolupaments reglamentaris, (Reg. Núm. 0001).

Diari de Sessions del Consell General

Carrer de la Vall, 9-13 – AD500 Andorra la Vella – Principat d'Andorra – Tel. (376) 877877 – www.consellgeneral.ad

Dipòsit legal: AND.342-2021